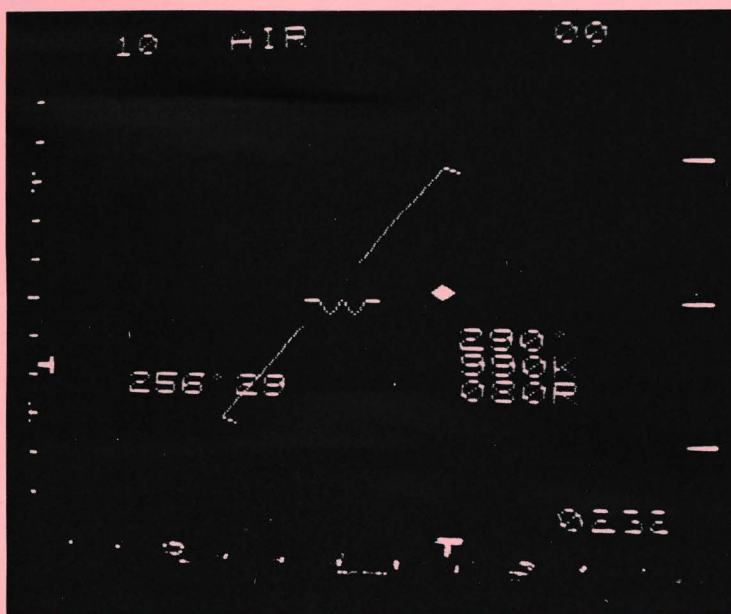

UFO-BØLGEN I BELGIA

SIDE 17

TIDSSKRIFTET UFO NR. 2 1990 - 9. ÅRGANG

Utgitt av UFO-NORGE
- en landsomfattende forening

ISSN 0800-1758

Utgivelse

Tidsskriftet UFO utgis av foreningen UFO-NORGE, som uavhengig arbeider med registrering og studium av UFO-fenomenet, samt informasjon til medlemmene og offentligheten.

Redaksjon

Ansvarlig redaktør: Finn W. Kalvik
Postboks 1155
5001 Bergen
Tlf.: 05-28 01 26

Redaksjonsråd:

Komiteen - se under daglig ledelse

Innlevering av stoff:

Per Ottesen
Byrevegen 95
2640 Vinstra
Tlf.: 062-90 752

Redaktør UFO-Norway News

Mentz D. Kaarbø
Strandgt. 221
5004 Bergen
Tlf.: 05-23 17 59

Abonnement/medlemskap

Tidsskriftet UFO utkommer med 2 nummer i året. Abonnement gir medlemskap i foreningen og koster for 1990 kr. 60,-. Beløpet betales enklest over postgiro.

Postgirokontonummer: 3 07 08 10

Abonnementsadresse:

UFO-NORGE
Postboks 1155
5001 Bergen

De i "UFO" offentliggjorte artikler fremstår som bidrag til kjennskap om og forståelse av UFO-fenomenene og utforskningene av disse, uten at foreningen UFO-NORGE eller bladets redaksjon er ansvarlig for, eller nødvendigvis deler de fremsatte meninger. Stoff fra bladet må kun gjengis med fullstendig kildeangivelse. Redaksjonen mottar gjerne stoff og innlegg, men forbeholder seg retten til å redigere/forkorte.

Organisasjonsoversikt for UFO-NORGE

Daglig ledelse:

Ole Jonny Brønne
Mentz D. Kaarbø
Per Ottesen
Odd-Gunnar Røed
Erling Strand

Informasjons og kontaktadresse:

UFO-NORGE
Postboks 24
3133 Duken
Tlf.: 033-86 500 m. automatisk tlf. svarer
Person søker: 096-53 779

Rapportsentral

Torfrid Urdal
Postboks 24
3133 Duken
Tlf.: 033-86 500

Avdelinger og ledere:

UFO-NORGE Øst

Ole Jonny Brønne
Solvreien 10
3033 Drammen
Tlf.: 03-88 52 62

UFO-NORGE Sør

Einar H. Glendrange
Midtreina 28
4400 Flekkefjord
Tlf.: 043-23 814

UFO-NORGE Vest

Finn W. Kalvik
Postboks 1155
5001 Bergen
Tlf.: 05-28 01 26

UFO-NORGE Midt

Geir Belsvik
Fagerhaug
7340 Oppdal

UFO-NORGE Nord

Kontaktperson søkes

Trykk:

UFO-NORGE, avd. Vest.

...FRA REDAKSJONEN

Det var meningen at vi denne gang skulle utkomme med et spesialhefte. Dette er av forskjellige grunner forsinket, så vi presenterer herved UFO nr. 2. Spesialheftet er det grunn til å tro vil utkomme ved årsskiftet.

Siden sist har det ikke skjedd det helt store i luftrommet over landet - det kan jo hende det har skjedd - men at observatørene ikke har meldt fra. Men når jeg skriver dette, får jeg melding fra en av våre medlemmer i Sunnhordland om en interessant observasjon. Den er fra Halsnøy, hvor et oransjelysende objekt var helt nede på bakkenivå. Rapportskjema er sendt sentalen.

I VG, 4. august, ble Sunnmøre omtalt i forbindelse med merkelige spor i fjellet ved Syvde. Vår mann i området har tatt stein- og jordprøver, som er under analyse.

Belgia har opplevet en sterk UFO-bølge. Overskrifter som: "Belgiske militære på jakt etter UFOer", lover for at det er "kjøtt" på saken.

Disse hendelsene er omtalt annet sted i bladet, så "det rør på sig", som Fingal Olsson sier.

Alt i alt er det tilstrekkelige hendelser som holder oss oppegående. Vi står på, så følg med!.

FINK

INNHold:

SIDE

Fra redaksjonen	3
UFO-spor i Vanylven?	4
Rapportnytt	12
Landsmøtet 1990	16
UFO-bølgen i Belgia	17
Presseklipp	24
Et bevis på UFO-sløring?	26
Konferanse om kulelyn	31
Klipp fra utlandet	32
Var "The Roswell Incident" en Fugo-ballong?	33
Filmanmeldelse	37

UFO-SPOR I VANYLVEN ?

Av Mentz Kaarbø.

I slutten av juli ble det oppdaget uforklarlige spor i terrenget ved Blæjevatnet i Vanylven. Folk begynte å spekulere på om UFOer hadde vært på ferde. Lokalpressen på Sunnmøre slo saken stort opp, og også Verdens Gang hadde en lengre artikkel 4. august. Den lokale representanten for UFO-Norge, Johannes Anonby foretok en grundig undersøkelse av sporene like etterpå. Stein- og jordprøver herfra ble sendt videre til Universitetet i Bergen for nærmere analyse. Mot slutten av denne artikkelen gjengir vi en forkortet versjon av Anonbys rapport, samt resultatene fra Universitetets undersøkelse.

En kort rekapitulering av hendelsesforløpet kan være på sin plass:

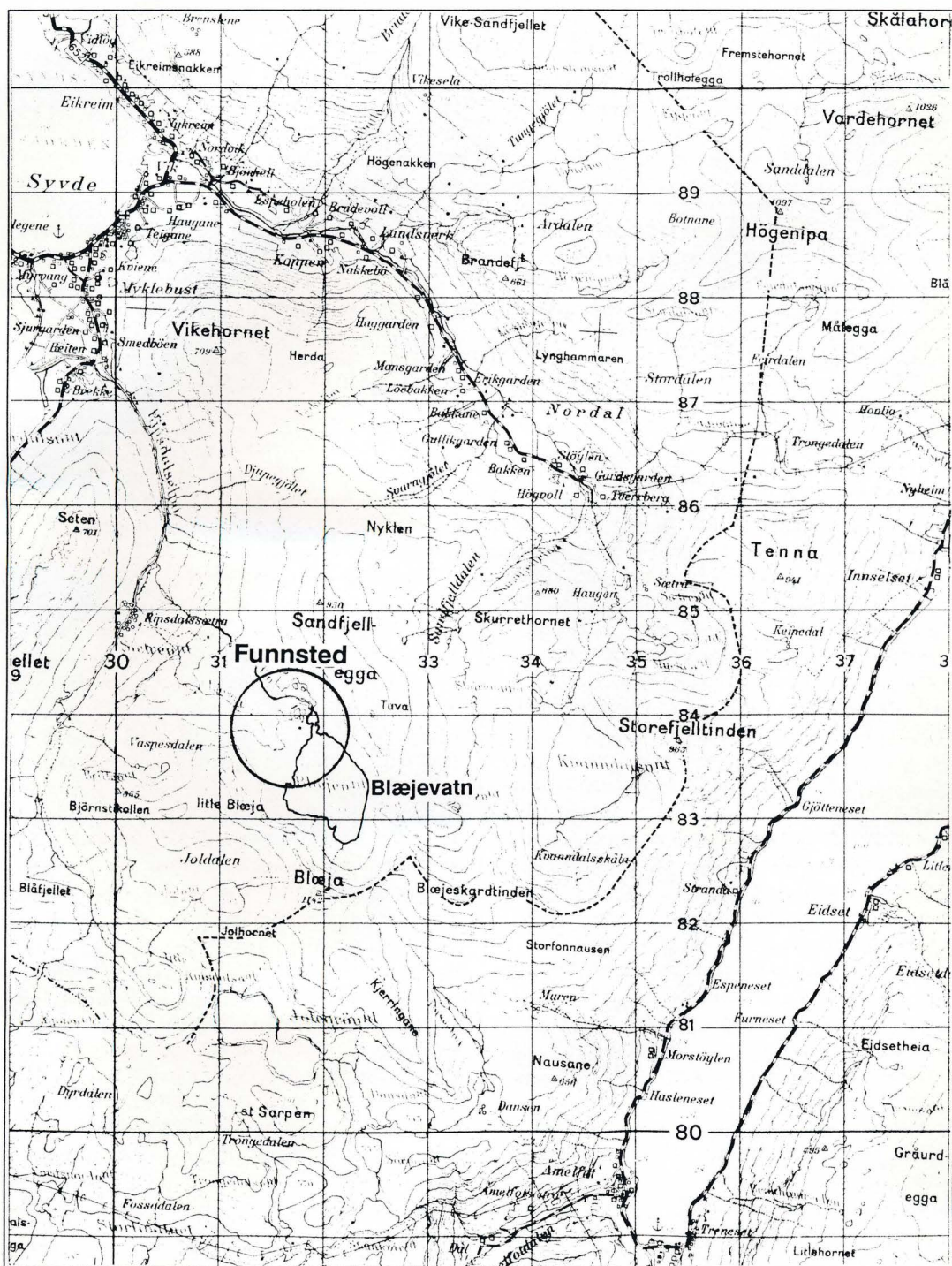
Sporene ble oppdaget den 27. juli av Bjarne Sjøstad og Åge Olsen. Allerede mandag 30. juli brakte Sunnmørsposten en artikkel om funnet, hvor Sjøstad og Olsen ble intervjuet. Dagen etterpå bringer avisen på nytt en reportasje om funnet, hvor blant andre overingeniør og geotekniker Bjørn Wivestad mener at det ikke kan være snørås som er årsaken til sporene. På bakgrunn av disse artiklene tar vår lokale representant, Johannes Anonby først kontakt med Åge Olsen, deretter med Odd-Gunnar Røed og Erling Strand i Komiteen. Søndag 5. august reiser han til Blæjevatnet og tilbringer en hel dag med grundige undersøkelser. Den første rapporten var UFO-Norge i hende 16. august. Jord- og steinprøver ble mottatt et par dager senere og sendt til Universitetet i Bergen for analyse. I løpet av september har jordprøvene blitt undersøkt ved Institutt for mikrobiologi og plantefysiologi, mens steinprøvene (med bilder fra området) er analysert ved Geologisk institutt. Detaljer fra respektive undersøkelser følger senere i artikkelen.

Det kan nevnes at forhenstående medlem av Komiteen, Knut Aasheim, var på befaring ved Blæjevatnet 21. august. Aasheim foretok en del undersøkelser på egenhånd, og var også i kontakt med blant andre Johannes Anonby. Hans

personlige mening om denne saken er at det må ha vært et flygende objekt som har avsatt sporene, sannsynligvis i juni eller juli måned.

Karakteristikk av sporene

Funnstedet ligger ca. 700 meter over havet, like ved Blæjevatnet og noen hundre meter fra det 1000 meter høye fjellet Litleblæja. Det ligger godt over den lokale tregrensen i tildels myrlendt terreng. Det dreier seg om i alt fire spor (ifølge Anonbys undersøkelse), hvor hovedsporet er ca. 60 meter langt og fire til åtte meter bredt. Det er stort sett kun sistnevnte som er referert i pressen, derfor blir funnet omtalt som sporet. Utseendet på hovedsporet minner mest om et gapende sår i det ellers grønne terrenget, med en 1,5 meter høy jordvoll pløyd opp på den ene siden. Sporet består av to deler og det er tydelige parallelle furer i overflaten som etter "tennene" på en bulldoser. En god del småstein ligger slengt utover i terrenget, og noen har fått toppen kappet tvers av. En stor steinblokk var delt i to (selvom dette kunne være forårsaket av frostsprengning). I tillegg til hovedsporet er det tre andre: To mindre sår samt et fjerde, såkalt avsetningsspor som består av løse, transporterte jord- og steinmasser. Hele funnstedet utgjør, grovt sett, et rektangel på ca. 100 ganger 140 meter.

Presseomtale

Som antydnet, ble saken gjenstand for bred dekning i lokalpressen, dvs. først og fremst i Sunnmørsposten. Første artikkelen kom allerede mandag 30. juli hvor de to oppdagerne, Bjarne Sjøstad og Åge Olsen blir behørig intervjuet. Under overskriften "UFO-spor i Vanylven?" skriver avisen bl.a.:

"Uforklarlege spor i terrenget ved Blæjevatnet i Vanylven har ført til at folk lurar på om ein UFO-gjenstand har pløgd opp eit over seksti meter langt område. Ingen kan gi ei fornuftig forklaring på kva slags enorme krefter som har vore i sving.

Det var på fredag Åge Olsen oppdaga dei merkelege spora i terrenget. -På avstand trudde eg det var ei gravemaskin som hadde grave ein slags veistubb. Då eg kom nærare forstod eg ingen ting. Eitt seksti til åtti meter breitt område er planert på langs av dalen. Her er ikkje spor verken av is eller stein. Det ser ut som om det nyleg har hendt, seier Åge Olsen og peikar på dei markerte stripene i marka.

Staden ligg om lag ein times gange frå næraste veg. Det er utenkjeleg at køyretøy har vore i området. I vinter og vår har det vore observert fleire merkelege lysfenomen i Sydve-området. Det sterke lyset som slår seg på og av er visstnok også observert i Dalsfjorden som ligg 4-5 kilometer aust for funnstaden. Folk i området spør seg no om dette kan ha samanheng med spora på fjellet. -Vi skulle gjerne vite kva som er grunnen til dette fenomenet. Noko logisk forklaring har vi ikkje, seier Bjarne Sjøstad som rekner med at mange vil gå opp til funnstaden for å sjå på dei markerte spora dei næraste dagane."

Så langt Sunnmørsposten den 30. juli. Dagen etterpå, tirsdag 31. juli, bringer avisen en ny artikkel under overskriften "Uforklarlege spor ved Sydve". Her blir Bjørn Wivestad intervjuet. Han er overingeniør og geotekniker i Statens vegvesen i Møre og Romsdal. Hans kommentar er at det neppe er snørås som har pløyd opp terrenget på denne måten, og karakteriserer sporene som et mysterium.

Ellers har avisen en spalte som kalles åpen linje hvor leserne kan ringe inn og komme med kom-

mentarer til aktuelle begivenheter. I denne perioden preges stoffet naturlig nok av sporene ved Blæjevatnet, og hvor diskusjonen går høyt for eller imot snøskredsteorien. En del av motstanderne nevner naturlig nok at mulighetene er store for at et UFO (les flygende tallerken) har vært nede og avsatt sporene. En annen innringer mener derimot at det kan være kulelyn som har laget avtrykkene. Selv har han sett at kulelyn har laget slike spor etter seg flere ganger, nærmere bestemt i Uriskaret i Valldalen, og holder en knapp på denne forklaringen (1. august).

Det referes også til en del UFO-observasjoner som er gjort i ukene før. Spesielt gjelder det tre observatører som uavhengig av hverandre omtaler observasjoner av et merkelig lys i området like ved Blæjevatn natt til søndag 15. juli.

Andre igjen (den 3. og 7. august) referer til observasjoner av tilsvarende lysfenomener rundt 27.-28. juli, altså på samme tidspunkt som sporene ble oppdaget.

Et par ferske observasjoner fra begynnelsen av august kommer også frem i spalten.

Den 2. august omtaler Sunnmørsposten Johannes Anonbys forestående undersøkelse av sporene. Han oppfordrer folk til ikke å trekke for mye rundt i dem, slik at de forblir mest mulig urørte.

Den 3. august blir det i avisen Fjordingen gjengitt en historie fra begynnelsen av 50-årene. Et liknende spor ble nemlig funnet på Fessene ovenfor Bødalsetra, hvor fjellet var skrappt rent i 50 meters lengde og 4-5 meters bredde. Den gang ble undersøkelsen foretatt av folk bl.a. fra Forsvaret og Sikkerhetspolitiet under ganske strenge taushetsbestemmelser. Geologen som var med mente at det ikke kunne være noen meteoritt som hadde laget sporet. Teoriene gikk i retning av en russisk rakett på avveie, selv om det ikke var noen som riktig trodde på den forklaringen heller. Begrepet UFO ble ikke diskutert i det hele tatt.

Under overskriften "Mulige UFO-spor" omtales Johannes Anonbys undersøkelser, tirsdag 7. august. "Spora er svært interessante, men kvalifiserer neppe til status som UFO-observasjon i vår organisasjon", sier han til avisen.

Han uttaler videre at han tviler på at det er snø og is som har laget sporet, selv om han ikke er kvalifisert til å trekke noen endelig konklusjon. VG har et stort oppslag den 4. august, hvor de blant annet skriver:

"Ingen kan gi noen forklaring på fenomenet i den lille bygda Syvde på Sunnmøre. De merkelige sporene i fjellet 700 meter over havet har fått UFO-feberen til å rase blant bygdefolket.

Nå spør hele bygda seg hva i himmelens navn som har forårsaket de mystiske sporene.

-Jeg tror det er en naturlig forklaring på hvor disse sporene stammer fra. Høyst sannsynligvis har det vært drevet boring etter verdifull olivin-stein og eklogitt i området, mener professor i geologi Nils Spjældnes ved Universitetet i Oslo.

Helt ukjent

Men noen slik virksomhet er ukjent for de lokale myndigheter som som har krav på å bli varslet om eventuell boring.

-Et objekt må i stor fart og med voldsom kraft ha sneiet ned i grunnen et par ganger før det har tatt av igjen, mener den erfarne fjellvandreren Bjarne Sjøstad.

Han har aldri trodd på UFO-gjenstander. Flere ganger har han forgieves undersøkt sporet i håp om å finne en jordisk forklaring.

Mysteriet er ikke blitt mindre etter at geotekniker Bjørn Wivestad helt utelukket ras som forklaring på fenomenet. Et snøras graver seg ikke ned i terrenget, og sporene går på tvers av rasretningen.

Det må ha vært enorme krefter som har forårsaket de mystiske sporene. Et nærmere 100 meter langt og åtte meter bredt spor er pløyd opp på tvers av dalen.

Nye høyder

Lenge har bygdefolket snakket om merkelige lysfenomener som flere observerte i vinter og vår i samme område. Kraftige lys på himmelen som slo seg av og på med jevne mellomrom og som forflyttet seg.

Sporene har ført UFO-debatten til nye høyder. Og i helgen kommer Johannes Anonby fra organisasjonen UFO-Norge for å fotografere spore-

ne og ta snitt- og jordprøver.

Men professor Nils Spjældnes holder på sitt:

-Sporene ligner mistenkelig på de man fant på en myr i Ålen i Sør-Trøndelag for noen år siden. Det førte også til UFO-spekulasjoner inntil det viste seg at Killingdal gruber hadde boret etter svovelkismonn, sier Spjældnes.

Men hverken Olivin A/S i nabobygda Åheim eller teknisk sjef Per Brandal i Vanylven kommune støtter teorien.

-Slike prosjekter skal vi få melding om. Og om det hadde skjedd uten konsesjon er bygda så gjennomslukt at det ville ha blitt oppdaget, mener Brandal.

Heller ikke Mørefly i Møre og Romsdal og Air-lift i Sogn og Fjordane støtter Spjældnes' teori. Ingen av deres helikoptere har fraktet boreutstyr til Syvde. "

Så langt oppslaget i Verdens Gang.

Rapporten fra Johannes Anonby

Vi vil her gjengi et utdrag av Anonbys rapport, datert 14. august 1990, skrevet på bakgrunn av hans befaring søndag 5. august. Vi må forøvrig fremheve kvaliteten på Anonbys feltarbeid og rapport, som både av ledelsen i UFO-Norge og de tilkalte eksperter ved Universitetet i Bergen har betegnet som et skoleeksempel på hvordan undersøkelser av denne art bør gjøres.

Beskrivelse av området.

Sporområdet ligger temmelig nøyaktig 700 meter over havet, godt over tregrensen i området. Det ligger i relativt flatt terreng, i en noe gryteformet, hengende dal omgitt av høye, bratte fjell. Terrenget veksler mellom hei (fastmark med podsolprofil, bjønnskjegg, stivstarr og blåbærlyng) og myr (torvjord med flaskestarr) over svært korte avstander.

Beskrivelse av sporene.

Sporene var mer omfattende enn det som fremgikk i avisinnslagene. For ordens skyld delte jeg dem i 4: Spor A, B, C og D. Spor B kan betraktes som hovedsporet, og det som avisene har konsentrert seg om. I korthet kan sporene beskrives slik:

Spor A:

En lang rett plogfure i tildels svært myrlendt jord. Lengde 20 meter, retning 30°. Fra en første kontakt lengst i sør graver sporet seg gradvis dypere ned. Siste halvpart av strekningen går en høy og glattskåret jordvoll langs vestsiden av sporet. Vollen ser ut til å være dannet ved at jorda er pløyd til side og foldet sammen som et teppe. Bredden av gravesporet er temmelig jevn hele veien, ca. 2 meter, mens dybden er ca. 30 cm.

Spor B:

Dette hovedsporet ligner mye på spor A, bortsett fra størrelse, tydeligere spormønster, og i det hele tatt større variasjons- og detaljrikdom. Også spor B begynner med en første kontakt, for så å skjære seg gradvis dypere ned. Trolig fordi marka her er mer utpreget fastmark med en tett matte av lyng- og grasaktige vekster, står likevel denne første kontakten frem med mer markante snittflater. Grastorva er skåret av med imponerende rette kanter, og nesten parallelt med jordoverflaten, slik at det er snakk om en slags skalpering. Spesielt for dette sporet er de regulære rillene i selve gravesporet. Disse tilnærmet parallelle furene er bare noen få cm brede og med dyp på 1-2 cm. Total lengde av spor B er ca. 60 meter. Langs østre del ligger to jordvoller; den lengste (lengst mot nord) er 25 meter lang og 1,5 meter høy.

Spor C:

Dette har lite å vise til i forhold til spor B. Den skarpe skalperingen av grastorva er noe tydeligere enn i spor B, men merkelig jordvoll mangler. Selve gravesporet er 10 meter langt, med gjørmepølser og løse grastorver strødd ca. 15 meter videre fra siste gravesporkontakt.

Spor D:

Dette skiller seg ut som rent avsetningsspor. Det ser mest ut som utelukkende transportert jord og stein. Sporet består av tilfeldig strødd småstein og noen litt større steiner, oppå vegetasjonen, samt en del løse torver. Bredden av feltet kan anslås til rundt 6 meter, lengde om lag 40

meter og avstand til høyeste punkt på jordvollen til spor B grovt regnet 100 m. Av det mer bemerkelsesverdige er en hårfin rett streng av små gruskorn i en halv meters lengde, med bredde 1-3 cm som løper over vegetasjonsdekket. Denne gruslinjalen avviker i den ene enden bare omlag 2 cm fra den rette linje!

Dette var altså et (kort) utdrag fra Anonbys rapport. Han har også vedlagt en uttalelse fra skredforsker Krister Kristensen ved Norges Geotekniske Institutt som mener at det hele dreier seg om et snøskred. Kristensen var på befaring ved Blæja den 12. august. Selv stilte imidlertid Anonby seg skeptisk til denne forklaringen.

Det kan ellers nevnes to viktige momenter som taler for at sporene var ganske ferske da de ble funnet. For det første viste torvstykker som var kastet rundt, flere centimeter lange plantespirer. Disse var hvitaktige av mangel på lys, men hadde begynt å vokse motsatt vei som nå var opp mot lyset. I denne høyden vil dette indikere at torven tidligst var kastet rundt i midten av juni. For det andre var den harde, glatte overflaten som fantes i bunnen av sporet like etter funnet, gått helt i oppløsning på grunn av regn i løpet av de påfølgende 2-3 ukene. Denne overflaten var da fremdeles inntakt i den bratte siden av sporet. Dette indikerer at sporene ikke er laget mer enn maksimum 3-4 uker før funnet ble gjort og kan muligens eliminere snøskredteorien fordi smelting ville ødelagt konturene i sporet på et langt tidligere tidspunkt. Videre har Åge Olsen og Bjarne Sjøstad, som oppdaget sporene, fortalt at kun få dager senere var de ikke så tydelige lenger. Det var mye regn i begynnelsen og midten av juli, så alt dette peker mot at sporene var ganske ferske da de ble oppdaget 27. juli.

Andre undersøkelser

Jord- og steinprøver ble som tidligere nevnt, sendt til Bergen i midten av august for nærmere undersøkelser. Undertegnede tok kontakt med universitetslektor Finn Langvad ved Institutt for mikrobiologi og plantefysiologi (IMP) ved Universitetet. Jordprøvene ble tatt hånd om her og undersøkt bl.a. mht. bakterie- og soppvekst.

Noen tid etterpå ble det også opprettet kontakt med Geologisk institutt, avd. B v/Hans Petter Sejrup. Her ble rapporten, samt bilder og steinprøver gjennomgått på et møte 1. oktober.

Konklusjon fra Universitets undersøkelser

Ved IMP ble følgende analyser utført: Kimtallstillinger av sopp og bakterier med artsbestemmelse, samt radioaktivitetsmålinger. I konklusjonen heter det kort og godt:

“På bakgrunn av de ovenfor nevnte analyser kan en ikke si det er noen nevneverdig forskjell mellom prøven tatt i spor C og blindprøven.”

Konklusjonen fra Geologisk institutt lyder som følger:

“Underteikna vart 01.10.90 orientert av M. Kaarbø om spor ved Blåjevatn på Sunnmøre. På grunnlag av bileta som vart synt oss, saman med rapport utarbeidd av Krister Kristensen ved NGI sitt avelingskontor i Stryn, kom vi til ein førebels konklusjon om at spora ved Blåjevatn best kan forklarast som overflateformer danna ved våtsnøskred. Vi vil likevel rå til at formene vert undersøkt i felt av ein ekspert på skredformer i lausmassar.” Uttalelsen er undertegnet av Atle Nesje, Hans Petter Sejrup og Inge Aarseth, tre av de ansatte ved instituttet.

Funnet ble ellers betegnet som meget interessant utfra en geologisk/skredteknisk synsvinkel, ellers intet hokus pokus, altså.

Etter anbefaling fra de tre forskerne ble det senere tatt kontakt med Lars Harald Blikra ved Norges Geologiske Undersøkelser (NGU) i Trondheim. Han tar for tiden doktorgraden på snøskred, og har tidligere ferdes en del i disse områdene. Anonbys bilder og rapport ble oversendt i slutten av oktober etter en kort orientering om saken pr. telefon. Noen dager senere fikk vi denne uttalelsen:

“Viser til telefonsamtale 30.10.90 angående uforklarlige spor ved Blåjevatn hvor vi lovet en kort uttalelse. Etter en gjennomgang av rapport m/bil-

der laget av Johannes E. Anonby vil vi komme med følgende betraktninger:

En del av sporene har klare likhetstrekk med spor laget av snøskred. Dette gjelder linjeformete erosjonsspor, linjeformete “gruslinjer” og materiale av grus/planterester som ligger strødd ut fra selve sporene. Erosjonssporene er tydeligvis dannet ved at store blokker har skåret seg ned i underlaget (pløyespor). Ut fra kart og bilder kan en tydelig se en markert snøskred-vifte under fjellet “Little Blåja”. Hovedskredretning er trolig ca. 45 grader. Lengderetningen til spor A ligger innenfor denne skredretningen. De andre sporene avviker med ca. 45 gr. Imidlertid er det svært vanlig at våt-snøskred eller sørpeskred kan ha svært avvikende retninger i forhold til hovedskredretning. Dette gjelder særlig når skredene når dalbunn.

Vi må derfor konkludere med at det kan være snøskred som har dannet disse spesielle sporene. Kunnskapen om snøskred og hvordan de kan erodere og avsette materiale er imidlertid ikke godt nok kjent til at en kan komme med detaljerte modeller for hvordan sporene har oppstått. Tidsaspektet, altså når dette har skjedd, vil være viktig for å bestemme om dette har vært et snøskred.

Data om nedbørsmengder, snømengder etc. i området bør skaffes til veie for å se på muligheten for dannelse av snøskred i det aktuelle tidsrom.”

Uttalelsen er undertegnet av Terje H. Bargel og Lars H. Blikra, hhv. seksjonssjef og forsker ved Løsmasseavdelingen/Seksjon for løsmassekartlegging, NGU.

Steinprøvene ble også undersøkt av en hovedfagstudent i geologi ved Universitetet i Bergen og avstedkom følgende kommentar:

“Steinmaterialet som er funnet i sporet [spor B] er kantet. Materialet er vitret på alle sider og har ligget i og/eller på bakken. Dette materialet kan være knust og ført hit ved tidligere snøras og er ikke knust ved siste hendelse.

Steinmaterialet i gruskornstørrelse som lå spredt utover i lyngen, spor D: Denne knusningen har

trolig skjedd under siste ras ved at steinmateriale blir slått mot hverandre under bevegelsene i snømassene. Steinmaterialet har blitt liggende i snømassene i raset og når snøen smelter vil disse ligge igjen på bakken, ofte spredt utover. Mengde av steinmateriale som ligger igjen etter smelting er avhengig av hvor mye materiale som var i raset.“

Så langt uttalelsene fra Institutt for mikrobiologi og plantefysiologi, NGU og Geologisk institutt.

Nye opplysninger

Som foreløpig siste moment i saken bør det nevnes at ifølge lokalavisen Vestavisa for den 12. oktober hadde en ansatt ved Norges Geologiske Undersøkelser, Jørgen Ekremsæter, foretatt målinger av radioaktivitet i området rundt Blæjevatn. I telefonsamtale med Ekremsæter 31. oktober fikk jeg en del nyttige opplysninger som kan kaste nytt lys over saken.

Lørdag 1. september kjørte han og to andre personer med bil på strekningen Trondheim-Syvde. De hadde medbragt en spesiell type Geiger-teller (et såkalt scintillometer) som lå i kupeen. Ved Hjerkin ble apparatet slått på, og verdiene (telling pr. minutt) ble fortløpende avlest. På hele strekningen fra Hjerkin helt til “veis ende” i Syvde, lå verdiene på ca. 1000-1500 (max) telling pr. minutt. De tre personene tok apparatet med seg de få kilometrene opp til sporene ved Blæjevatn. Verdiene lå hele tiden på samme nivå som tidligere målt. Imidlertid, i et område fra sporenes begynnelse (mot sørøst) og ca. 200 meter i retning Blæjevatn og en lokal fjelltopp, økte nivået kraftig, helt opp til 3500 telling pr. minutt. De tre etterforskerne gikk på kryss og tvers i dette terrenget og fant ut at nivået var normalt lavt alle andre steder (også over selve sporene) enn i et område ca. 200 meter langt og 30-50 meter bredt, i sørøstlig retning fra de første sporene (A og B). Målingene ble hele tiden foretatt 30-50 cm over bakkenivå.

I tillegg til radioaktivitetsmålinger, tok de også jordprøver fra selve sporene. En prøve ble tatt inn fra spor B, en annen prøve fra en torv/gresstus utenfor dette som så ut som den hadde vært

utsatt for oljesøl (?). Prøvene ble senere undersøkt vha. såkalt ICAP analyse ved NGU. Dette er en elementanalyse som gir mengde og relativ fordeling av forskjellige grunnstoffer i prøvene. Resultatene (analysen omfattet 29 grunnstoffer) viste ingen tegn på avvik fra generell elementfordeling i jordskorpen.

Ekremsæter (som er avdelingsingeniør ved NGU) opplyste at en del trekk ved sporene synes merkelige, bl.a. de markerte snittflatene på torvstein og planterester. Han hadde også observert den store steinen (omtalt av Anonby) som syntes kløvd i enden av et av sporene. Personlig stilte han seg noe tvilende til snøskredteorien, selv om han måtte innrømme at han ikke var ekspert på området. Noen naturlig forklaring på den markante radioaktivitetsøkningen kunne han ikke gi. Her kan det imidlertid skytes inn at økt radioaktiv stråling fra bergrunnen kan være en mulig årsak. I tillegg lå dette området delvis i en rassone fra fjelltoppene omkring, slik at nedraste steiner/bergarter med forhøyet radioaktivitet kan ha blitt oppkonsentrert i årenes løp.

Det understrekes ellers at denne undersøkelsen ble foretatt helt i privat regi, uten noen som helst formell tilknytning til NGU eller andre forskningsinstitusjoner. Det er heller ikke laget noen rapport på dette; informasjonen som her er gitt er kun på grunnlag av en telefonsamtale. Det kan også nevnes at Ekremsæter foretok undersøkelsen helt uavhengig av blant andre Lars Harald Blikra (omtalt ovenfor); sistnevnte fikk tilfeldigvis vite om ekspedisjonen to måneder senere (!).

Tidspunkt

Et viktig punkt i denne saken er når sporene ble avsatt, om det i det hele tatt er mulig å fastsette tidspunktet. Knut Aasheim har nevnt at et fotografi skal ha blitt tatt av området 16. mai i år, uten at sporene syntes. Denne opplysningen ble bekreftet av Anonby i telefonsamtale med meg. Han hadde selv sett bildet, som ble tatt av Per Ystebakk. Bildet viser området dekket av snø uten tegn til gjørmesporer som siden skulle bli så godt synlige. Anonby sa videre at han syntes han kunne se dynger med nedrast snø som var

bøyet av i samme retning som sporene. Noen andre bilder, også tatt i dette området av Per Ystebakk, viste at det lå "snø langt ut i juni" (utsagn fra fotografen).

Et tredje moment er at skal ha vært folk i funn-området den 16. juni på leting etter en savnet person. En av deltakerne (ikke navngitt) mente at ingen spor fantes på det tidspunkt (Anonby, Aasheim). Ekremsæter kom med en interessant opplysning i denne sammenheng, fordi han nevnte at hans bror (Trygve Ekremsæter) hadde vært på en fjelltur i området **den 1. juni**. Han hadde oppholdt seg noen km fra Blæjavatn, og brukt kikkert for å se bort på det nåværende sporområdet. Han skal ha vært sikker i sin sak når han påsto at det ikke var tegn til sporene på det tidspunktet (pga. snø - ?). Mao. kan man med ganske stor sikkerhet slå fast at sporene ble avsatt en gang mellom 1. juni og 27. juli. Hvordan snøforholdene var på dette tidspunkt, ble ikke kommentert, men det kunne være interessant å få en nærmere rapport fra Trygve Ekremsæter selv.

Når det gjelder været i denne perioden, har

Anonby pekt på en del interessante ting. Finnerne (Sjåstad og Olsen) mente at sporene måtte ha vært svært ferske da de ble oppdaget. Dette ble underbygget av at noen regnværsdager fikk dem til å forfalle betraktelig i begynnelsen av august. Anonby har fått nedbørsdata fra Meteorologisk institutt for juli og august, hentet fra de omkringliggende målestasjoner. Disse dataene burde på litt sikt, sammen med det tidligere nevnte bilde-materiale (inkl. video!) kunne gi en god pekepinn om når sporene er blitt avsatt.

Konklusjon

Det må på bakgrunn av undersøkelsene ved Universitetet i Bergen og uttalelsen fra NGU kunne slås fast at sporet ved Syvde sannsynligvis har en naturlig forklaring. Dette til tross for sporenes noe uvanlige fasong og avsetning i terrenget. Imidlertid synes resultatene bl.a. fra Ekremsæters undersøkelse å være såpass interessante at det ville være verdt å gå videre med dette. Vi vil derfor komme tilbake i neste nummer og forhåpentligvis bringe en endelig konklusjon sammen med evt. nye momenter i saken. □

UFO eller kulelynn? Teoriene har vært mange og interessen stor for det merkelige sporet i Vangfjorden. Tusentvis til han som først fortalte om fenomenet.

Noen av avisoverskriftene i anledning funnet av sporene.

RAPPORTNYTT

Av Torfrid Urdal.

90-årene er her! Spennende tider, på mange måter. Også på UFO-fronten skjer det ting fortløpende. Rapporter fra årets første måneder plasserte igjen Hessdalen på kartet, selv om folk der ikke lenger er så villige til å fortelle om sine observasjoner. Størst mediadekning i år fikk vel de mystiske sporene i fjellet i Vanylven, Søre Sunnmøre. Disse store, gapende sårene i terrenget må vi nå regne har fått sin endelig forklaring, fordi fagkunnskapen har avgitt sine uttalelser som indikerer en høyst naturlig årsak. Se artikkel annensteds i bladet. Rapportsentralen får ellers inn meldinger fra hele landet. Her er et resyme av de viktigste observasjonene i år.

Rapportoversikt

Hessdalen

Fra Hessdalen velger vi ut denne rapporten fra februar:

En mann hadde vært ute en tur, og da han kom hjem fikk han se en gjenstand like ved huset sitt. Objektet stod stille i luften, det var ca. 2 meter i diameter og ca. 25 meter langt. Plutselig "la det seg over" og fløy bortover, for deretter å forsvinne.

Mannen vil være anonym av samme grunn som de fleste andre vitner, nemlig frykten for å bli latterliggjort. Et fenomen vi begynner å bli kjent med!

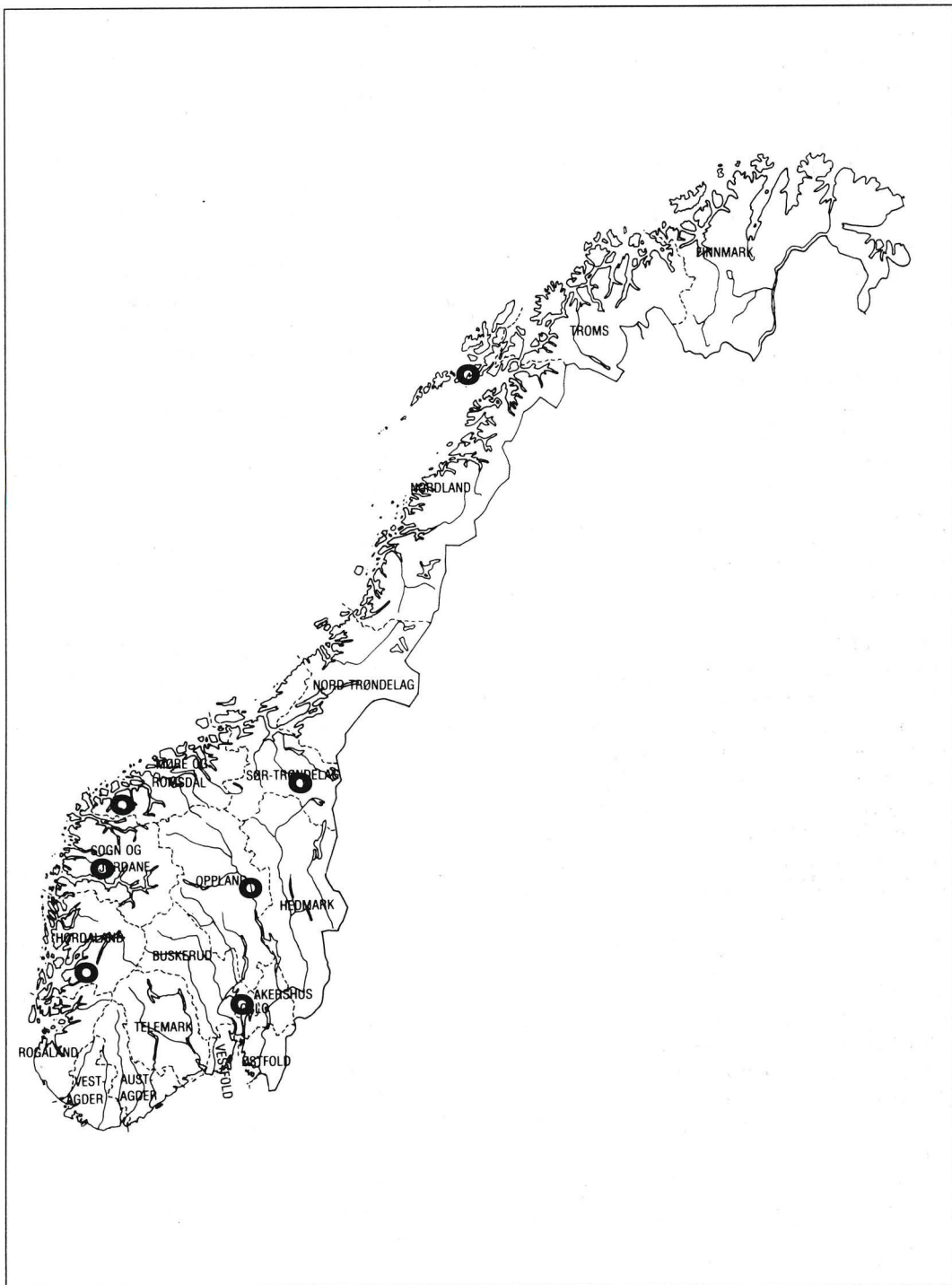
Høyanger

Den 12. juni kl. 15.30 fikk en bonde i Høyanger øye på noe hvitt som kom inn over skogen fra vest. Gjennom kikket så han og to andre vitner at dette hvite tok bakken på innmarka ca. 800 meter fra dem. Det for 8-10 meter langs bakken før det la seg til ro. Gjenstandens størrelse ble anslått til ca. 5 meter. Den hadde tre farger: gul, hvit og blå, som kunne sees tydelig igjennom kikket. I et kvarters tid lå den stille. Plutselig steg den rett opp, og det med en slik fart at vitnene ikke trodde sine egne øyne. Bonden forteller at stedet der gjenstanden landet ligger på

250 moh. og fjelltoppen over er 960 moh. Denne strekningen ble tilbakelagt i løpet av ett sekund. Undersiden viste seg å være rødgyllen, og gjenstanden fortsatte rett opp til den ikke lenger kunne sees.

Lørenskog

15. juli kl. 15.40 kom en 45 år gammel bussjåfør kjørende sørfra på gamle Strømsveien i retning mot Sentralsykehuset på Lørenskog. Plutselig fikk han øye på en merkelig gjenstand som fløy veldig sakte, eller hang i lufta. Formen var som en pistolkule, den manglet vinger og var uten noen form for identifikasjon slik som fly har. Sjåføren svingte av til venstre, og da ble gjenstanden borte bak en treklynge. 8-10 sekunder senere kommer han forbi trærne, men der gjenstanden skulle ha vært, er det ingenting. Ved et stoppested litt senere kikket han opp mot himmelen igjen. Da så han et rødt, blinkende lys ganske høyt oppe. Først trodde han det var et legeheliokopter, men plutselig ble lyset større (eller kom nedover). Det stoppet og sto helt rolig i luften, deretter fløy det sakte vannrett. Så begynte det å pendle sidelengs, før det plutselig forsvant, som om det ble oppløst i lufta. Været var klart, med blå himmel uten skyer.

Eidså, Sunnmøre

15. juli hadde Birger Olsen, en 62 år gammel pensjonist fra Eidså, følgende observasjon:

Et skarpt blå-grønt lys, ingen blinking og ingen lyd, fløy i vanlig flyfart østover over Vanylvsfjorden. Det forsvant bakom fjellet som er 723 moh. med kurs mot Blæja.

Det interessante ved dette er at Blæja er det stedet der de nå kjente sporene i fjellet befinner seg (selvom disse altså har fått sin naturlige forklaring).

Harpefoss

Anne Rannstad fra Hølen forteller om en observasjon hun hadde på fjellet, ca. 25 km fra Harpefoss den 8. august. Hun så et stort, strålende, gult lys lavt på himmelen som gikk sakte ned bak en ås. Hun kjørte bilen ca. 100 meter videre, da lyset kom opp igjen fulgt av enda et lys. De sto stille, ingen lyd kunne høres.

Denne observasjonen er detaljert beskrevet på slutten av denne artikkelen.

Nordland fylke

En mor fra Nordland forteller om en spesiell opplevelse hennes sønn hadde den 16. august. En stor, litt flattrykt kule med en kule på toppen kom susende forbi ham. Kulen var blank med et gul-orange lys rundt, og ga fra seg en tynn, enstonig, høyfrekvent lyd. Den kom fra øst i rett bane mot vest, bare en meter over bakken. Den så ut som en metallfarget "ting", med små runde "vinduer" og firkanter. Gutten ble ikke redd, men veldig forskrekket, og lagde etterpå flere tegninger av denne kula. Hans mor reflekterte ikke så mye over dette, og trodde det kanskje var et kulelyn han hadde sett.

Noen dager senere leser hun i avisen om en UFO-formasjon som er observert på stedet. I den forbindelse var det kraftige forstyrrelser på TV, strømmett og telefon. En ukes tid etterpå hadde sønnen besøk av en kamerat. Fra kjøkkenvinduet så begge to kula igjen. Denne gang i motsatt retning, og 2-3 meter over bakken. Guttene beskrev den som blank-gul med et sterkt gult lys rundt og med gnister etter seg. Farten var dessuten svært høy. Guttene ble redde.

Moren har tidligere selv sett kulelyn i forbindelse med kraftig tordenvær. Disse sommerkveldene hvor hennes sønn observerte tilsvarende fenomener, var det sol og ingen tordenaktivitet.

Valen i Hordaland

Fra Valen i Hordaland har fått inn tre rapporter fra samme dag, den 14. september.

1. Else B. Ludvigsen (29) forteller: "Ca. kl. 22.45 fikk vi se et lys over åsen ved Ranavik. Det var avlangt, og ikke i bevegelse. Sammenlignet med månen var dette lyset noe smalere i bredden og omtrent to månediametre høyt. Det kom ikke noe lys ut fra selve formen som var rektangulær."

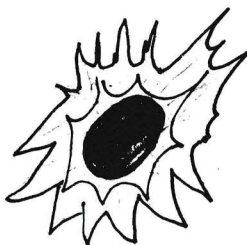
[En form for kontrastvirkning mot himmelbakgrunnen - ? Red. anm.]

2. Ragnvald Hovden (37) rapporterer om et merkelig fenomen. Kl. 23.25 denne septemberkvelden så han fra stuevinduet noe som han først trodde var en nødrakett over Toftevåg på Halseøy. Avstanden var ca. 3 km og objektet befant seg omtrent 150 meter oppe i luften. Snart blir det imidlertid klart at dette ikke er en nødrakett. Det er en lysende oval kule som vokser forbløffende fort. Lyset er intenst. Det tok Hovden ca. 5 sekunder fra han oppdaget kula og til han var ute på terassen for å kunne se bedre. Etter ca. 2 sekunder oppdager han at kula allerede har nådd strandkanten, som befinner seg 200 meter fra ham. Den lysende kula retter seg opp, og han får inntrykk av "vinger" eller et "plattform-lignende magebelte" på kula. Lyset virket nå mer gulhvitt og stråler mer oppover. Kula siger loddrett ned, bak furutrærne som står foran strandkanten. Lyset forsvinner sakte, som om man brukte en propanbrenner og lot flammen peke oppover, for så sakte å skru igjen ventilen. Men dette lyset var ikke flammer. Pga. bilstøy er han ikke sikker på om det kom noe lyd, kanskje en svak summing. Ned på stranda finner han ingenting, og kan heller ikke lukte noe. Det er stjerneklart og fint vær. Kula hadde en diameter på ca. 7 meter og farten kanskje 1500 km/t. Sentrum var orange og glødende. Det var også to andre

Fra Ragnvald Hovden's egne tegninger av det han så 14.09.90 :

1.

2.

3.

4.

5.

1. Første øyekast.

2. Avstand ca.3 km.

3. Avstand 200 m., fenomenet har rettet seg opp og senker seg.

4. Fenomenet senker seg bak trærne.

5. Lyset avtar og dør ut.

vitner til dette.

3. En husmor i 60-årene forteller at hun hadde slått av TV'en ca. kl. 23.25 og kikket ut av vinduet. Der fikk hun øye på en sterkt lysende oval gjenstand mellom Ranavik og Toftevågen på Halsnøy. Gjenstanden fløy i sørøstlig retning og ble borte bak en åskam. Den ca. 4 km lange strekningen ble tilbakelagt på 5-6 minutter. Vitnet forteller at hun aldri har sett en lignende sterkt gul-orange farge.

Underlige lys i Gudbrandsdalen

Anne Rannstad hadde en underlig observasjon

på Årstulen i Gudbrandsdalen i august i år. Hun har sendt inn rapport og gitt oss tillatelse til å gjengi observasjonen her i "UFO".

Dette skjedde den 8. august i år. Anne Rannstad var på vei til Årstulia, ca. 25 km. fra Harpefoss, hvor hennes far har hytte. Dette er inne på fjellet, ca. 12 km. fra Wadahl Høyfjellshotell. Hun kjørte bil. Veien er svært lite trafikkert, og hun så ingen andre biler på turen. Ved Årstulen, ca. 2 km før hun var framme ved hytta, så hun plutselig et stort lys lavt på himmelen. Det strålte og var gult. Det var måneskinn og enkelte små stjerner. Hun sier i rapporten at "hvis jeg sier månen var stor som en håndball, var lyset som en ten-

nisball i forhold". Hun stoppet og satt i bilen og så på lyset i ca. 1 minutt. Klokka var da 23:45. Lyset gikk så sakte ned bak åsen. Hun rygget litt tilbake for å komme høyere i terrenget, men hun kunne ikke se lyset mer.

Dermed kjørte hun videre, en liten bakke ned og en sving til venstre der veien til Årstulia tar av. Terrenget er flatt der, og denne veien fører kun til farens hytte. Hun hadde kjørt ca. 100 meter bortover veien da lyset kom opp igjen. Det sto helt stille rett over åskammen. Hun stoppet bilen og gikk ut for å kunne se bedre. Det var ingen lyd å høre. Så plutselig var det et lys til, ganske langt til høyre for det første. Hun fikk det forståelig nok "travelt" med å komme ned i bygda igjen, for hun var helt alene og det hele begynte å bli litt uhyggelig.

Hun beklager i rapporten at hun ikke tok seg tid til å anslå avstanden til lysene. Men dagen etterpå reiste hun opp igjen og prøvde å rekonstruere hendelsen. Hun slo fast at etter høydenivået hvor det siste lyset befant seg, måtte det ha befunnet seg på framsida av et fjell. Ut fra dette mener hun det skulle kunne gå an å fastslå avstanden.

Hun avslutter rapporten med å fortelle at hun er vant til å være alene i fjellet. Hun har arbeidet 8 år som budeie, og har også vært på farens hytte eller på setra i alle ferier. Hun sier at det derfor ikke skulle være noen grunn til å tro at hun har sett "syner" for å slippe å være der alene. Hun er heller ikke mørkredd. Hun nevner at under observasjonen hadde hun en sterk følelse av å være iaktatt. □

Bearbeidet av Per Ottesen

LANDSMØTET 1990

Av Ole Jonny Brønne.

Årets landsmøte ble avholdt på Suitell Edvard Grieg utenfor Bergen 18.-19.august. Antall fremmøtte kom etterhvert opp i 15 stk.; det lave antallet skyldes mye at Finn Kalvik var den enes-

te av avdelingslederne som kunne møte.

Da som kjent Hans Kristian Moe ikke er blant oss mere, ble undertegnede valgt inn som ny avdelingsleder for UFO-Norge Øst. Som sagt var det bare Finn Kalvik som kunne møte blant avdelingslederne i år, så vi fikk ikke rapporter fra de andre avdelingene. Men i avd. Vest har man i hvert fall holdt orden i regnskap og medlemslister, samt skriving for tidsskriftet og korrespondanse til nye medlemmer. Medlemsmassen har hvert år vist en synkende tendens, i likhet med resten av Norden. Antall medlemmer i 1990 er ca. 400.

Mens UFO-Norge innad kanskje ikke har vært så veldig aktiv, så har UFO-Norge utad fortonet seg som en svært aktiv organisasjon, med de fleste av lederne i både nærradio og NRK. Enkelte av dere har nok fått med dere disse programmene (i Nitimen f.eks.) på tross av at dere ikke er blitt varslet på forhånd. Ellers så har Komiteen holdt jevnlig kontakt. Om det ikke har blitt månedlige møter så er det sannelig ikke langt unna. En del ansikter fra organisasjonen har jo prydet ukeblader og aviser i de seneste to årene (VG, Hjemmet, Populærtivenskapelig Magasin, osv.).

Mht. Rapportsentralen så ble ansvaret overtatt av Torfrid Urdal 1/1-1990, og hun arbeider nå med å lage et lett og oversiktlig system for denne. Gjennomgang av regnskapet og valg av Komiteen gikk også greit. Forøvrig stilte alle opp til ny 2-års periode.

Etter lunsj informerte Erling Strand oss om sitt foredrag om "Project Hessdalen" ved kulelynkonferansen i Ungarn. Han knyttet en del kontakter der som kan vise seg å bli nyttige i fremtiden.

Man ble enige om at "UFO" skal fortsette som før, altså med to numre i året + et ekstrashefte. Blant andre ting som ble diskutert var også en ny stillfilm (som også overføres til video), UFO-Norges fremtidige strategi, og en årsrapport fra rapportsentralen. □

UFO-BØLGEN I BELGIA

Av Mentz Kaarbø.

I løpet av det siste året har det vært en bemerkelsesverdig observasjonsbølge over Belgia. Nesten daglig har det vært rapportert om store, trekantete UFOer som har forbløffet både sivile og militære observatører. Tilsammen er det snakk om et tusentals rapporter og mange av disse er betegnet som uidentifiserte. Den belgiske UFO-organisasjonen SOBEPS har vært ledende i etterforskningen av disse sakene. I tillegg har de også innledet et nært og nærmest historisk samarbeid med det belgiske luftforsvaret, noe som hittil har vært helt uvanlig UFO-sammenheng. Denne artikkelen gir en oversikt over det som har skjedd det siste året.

Belgia, som er en av den minste og mest folketette landene i Europa, har et flateinnhold på knapt 31000 km² (mindre enn 1/10 av Norge). Landet har et folketall på ca. 10 millioner, som tilsvarer ca. 320 mennesker pr. km². Det grenser til Nederland, Vest-Tyskland, Luxembourg og Frankrike.

Siden oktober 1989 har det nesten daglig vært observert store triangelformete UFOer over Belgia. De tilsvarer observasjoner av liknende objekter sett i USA ved gjentatte anledninger siden midten av 70-årene.

Inntil slutten av juli i år, hadde den belgiske UFO-organisasjonen SOBEPS (Societe Belge d'Etude des Phenomenes Spatiaux) etterforsket omkring 1000 saker, på grunnlag av innsamlete rapporter fra mer enn 900 vitner. Mange av vitnene var kompetente, profesjonelle observatører. Det er antatt at minst 10 000 belgiere har sett UFOene, til tider beskrevet som "så store som eller større enn passasjerfly".

På mange måter har observasjonene vært lik dem som ble rapportert i Hudson Valley området like nord for New York i årene 1983-1986. Disse rapportene og etterforskningen av dem er beskrevet i boken *Night Siege: The Hudson Valley UFO Sightings* (av J.Allen Hynek, Philip J.Imbrogno og Bob Pratt) som kom ut i 1987.

"Det var virkelig forbløffende å lese forordet til

Night Siege", sier Patrick Ferryn i SOBEPS i Brussel. "Ved bare å forandre et par ord, kunne akkurat det samme sies for å beskrive hva som foregår her! Dette gjelder også for flere kapitler inne i boken og utdrag fra boken som helhet".

Uvanlig samarbeide

I hva som trolig er unikt i ufologiens historie, så har den belgiske regjeringen assistert SOBEPS i etterforskningen av observasjonene.

Innenriksdepartementet beordret *Gendarmerie Nationale* (som består av medlemmer fra politiet og hæren, og hvor mange av medlemmene selv har rapportert om UFO-observasjoner) til å gi kopier av alle innkomne UFO-rapporter til SOBEPS og dessuten gjøre SOBEPS oppmerksom på nye observasjoner.

I tillegg har forsvarsdepartementet igjennom det belgiske luftforsvaret gitt SOBEPS myndighet til å kontakte radar- spesialister, piloter og forsvarsinstallasjoner. I et hittil nærmest utenkelig eksempel på samarbeid, hadde luftforsvaret til og med stasjonert to militærfly med mannskap standby på Bieset flyplassen, nær Liege. Disse flyene sto klare til innsats i hele påskehelgen i iår, nærmest på direkte kommando fra SOBEPS.

"Ett av disse flyene, en Hawker Siddeley 748, var utstyrt med et imponerende video kamera for observasjoner i infrarødt", sier Ferryn, som selv

er TV-regissør og produsent.

“Vi var også utstyrt med profesjonelt video utstyr og avanserte instrumenter. På bakken og i hele østre og søndre del av Belgia hadde vi utplassert grupper med radioer og mobil telefoner”.

“Sist, men ikke minst, sto en viktig radarstasjon for luftforsvaret i Glons i forbindelse med vårt improviserte hovedkvarter på Bieset flyplassen”.

Hendelsesforløp

Kort gjenfortalt er dette hva som har hendt det siste året:

- Observasjonene startet i oktober nær Eupen, like ved den nederlandske og tyske grensen, og flyttet seg vestover mot Liege, Namur, Wawre (like sørøst for Brussel), Mons og til slutt mot den franske grensen. Hele området er ca. 160 km langt.

- Flesteparten av observasjonene ble gjort om natten, men noen ble også gjort om dagen. Mange var i kategoriene CE-I og CE-II.

- Blant vitnene var det nesten 200 medlemmer og offiserer i Gendarmerie Nationale, i tillegg til politifolk, militære og sivile piloter, flyveledere, meteorologer, flyingeniører og fysikere.

- De fleste vitnene rapporterte å ha sett et mørkt, trekantet objekt med tre kraftige, hvite lys, samt et rødt, pulserende lys i midten. Ofte kunne vitnene se en eller flere rader med skimrende lys på siden av triangelet.

- Flere ganger har erfarne, kompetente vitner brukt uttrykk som “på størrelse med en fotballbane” eller “svær” eller “massiv” for å beskrive UFOet. Noen har til og med sagt at den var “så stor som eller større enn et stort fraktefly”. Sett i profil, ble objektet beskrevet som “svært høyt” med store “vinduer”.

- Ett av vitnene sa at “når objektet fløy langsomt rett over en, kunne man ikke se fronten og akterenden samtidig pga. størrelsen”.

- Enkelte trekant-formete objekter var av “beskjeden” størrelse, kun på størrelse med et lite fly.

- Ofte kunne objektet sveve ubevegelig i flere minutter av gangen. Når det begynte å bevege

seg, beveget det seg vanligvis svært langsomt, for langsomt til å være et vanlig luftfartøy. På den annen side, noen ganger kunne det plutselig aksellerere så raskt at det forsvant i horisonten i løpet av et sekund eller to - og av og til kunne det returnere like raskt igjen.

- Objektet var nesten alltid lydløst eller man kunne bare høre en svak, summende lyd, omtrent som en elektrisk motor eller symaskin.

Langsomme svinger

- Flere ganger mens objektet var stillestående eller beveget seg langsomt, kunne det snu seg og svinge 90 grader eller til og med 180 grader.

- I tre tilfeller (på samme måte som en del vitner rapporterte fra observasjonene i Hudson Valley) kunne vitner observere strukturer under UFOet “med tunge metalleder, kryss-strukturer, overflate med diamant fasong, samt en del rør-liknende former her og der”.

- Noen vitner påsto å ha sett trekant- eller forandret form til et rundt lys, som senere åpnet seg og slapp ut et stort antall små, røde objekter som fløy ut i alle retninger. Det store objektet antok deretter den vanlige trekant-fasongen igjen.

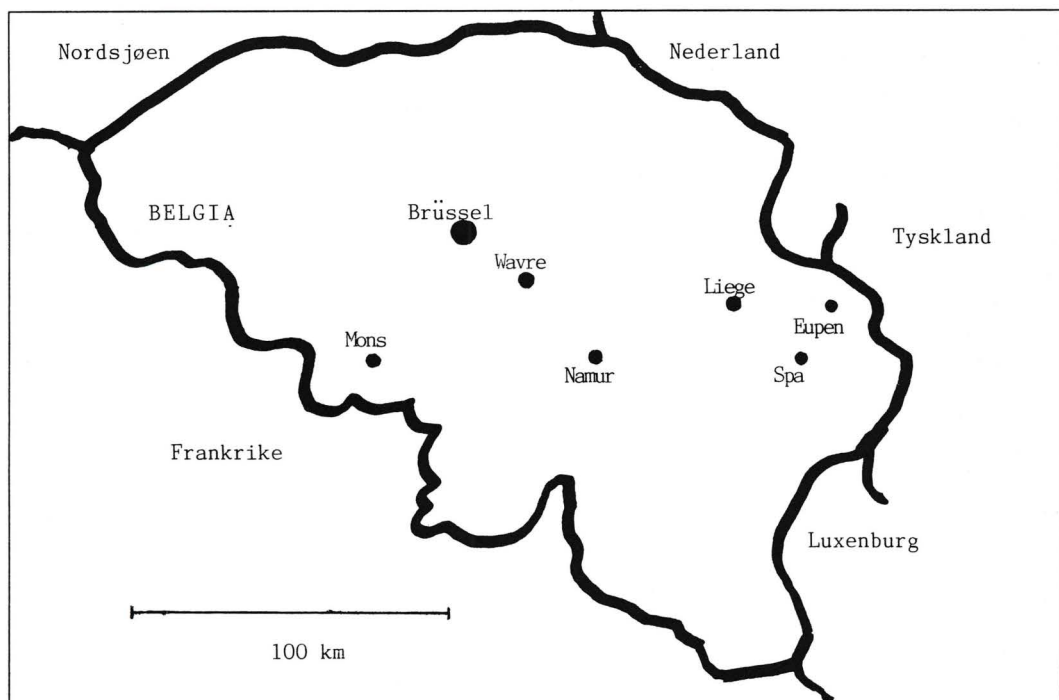
- Observasjoner ble svært ofte gjort i tett befolkede områder og i tillegg også nær opplyste hoved- og motorveier, på samme måte som ved Hudson Bay observasjonene. Ferryn sier: “Da jeg besøkte Hudson Valley og Connecticut-området for to år siden (i anledning av en arkeologisk ekspedisjon), så jeg at landskapet var svært likt det man ser rundt Eupen, Liege, Namur, etc.”.

- Noen vitner sa at de signaliserte med billys og at UFOet deretter responderte med et tilsvarende lyssignal eller begynte å bevege seg i samme øyeblikk som signalet ble sendt.

29. november 1989

En av de mest bemerkelsesverdige observasjonsnettene var 29. november 1989, da adskillige UFOer ble sett av folk rundt Eupen. SOBEPS samlet inn nesten 120 rapporter fra denne natten alene.

Den første viktige rapporten den natten kom fra

Gendarmeriet. To offiserer i en patruljevogn ble opplyst av en lysstråle som ble utsendt fra et mørkt, trekantet objekt, utstyrt med tre "prosjektorer", samt et pulserende rødt lys. Objektet var stort og laget en svak, summende lyd. Det svedde stillestående i en høyde av 200-300 meter.

En av offiserene sa at lyset var så sterkt "at vi kunne ha lest en avis under det".

Deretter beveget objektet seg langsomt i retning av Gieppe dammen, som lå i nærheten. Der svedt den stille i 45 minutter, for siden å bevege seg sørvestover ca. 20 kilometer. Her stanset den opp igjen; over byen Spa og svedde i 30 minutter før den omsider forsvant.

I løpet av etterforskningen fant medlemmene i SOBEPS ut at flere andre mennesker hadde sett UFOet enda tidligere på kvelden. En av dem var en Gendarmerie offiser, som var på vakt på sitt kontor i fjerde etasje på Eupen stasjonen. Han observerte et lysende, rektangulært objekt, ca. 20 meter langt mellom ham og bakveggen på bygningen han satt i, vel 200 meter unna. Objektet

var akkurat i underkant av synsfeltet og beveget seg svært langsomt. "Det så ut som et stort kammer eller værelse som svevet i luften", sa han.

Forbauset så han gjenstanden sakte sveve utenfor synsfeltet. Over radio tok han øyeblikkelig kontakt med to offiserer på patrulje som befant seg i det området som objektet beveget seg mot. En god stund senere så de den komme mot seg, og de kunne bl.a. tydelig se undersiden på den. De to offiserene fortalte til SOBEPS at den var trekantet i fasongen og at når den beveget seg, la de merke til en "balanserende bevegelse"; en justering av stillingen i luften for å holde balansen. Under denne bevegelsen kunne de se en form for kuppel på oversiden.

En av offiserene uttalte dessuten at han hadde aldri sett noe så vakkert i hele sitt liv, og når han snakket var han svært beveget og syntes å være på nippet til å gråte.

Observasjonene den 29. november 1989 skapte sensasjon og ble slått stort opp i pressen, radio og TV. SOBEPS ble øyeblikkelig begravet i rapporter og startet en UFO-"hot-line" - akkurat på

samme måte som Philip Imbrogno og hans etterforskningsgruppe gjorde i Connecticut i løpet av de første, viktige observasjonene i 1983.

“Publikum ringte bokstavelig til alle tider på døgnet”, sier Ferryn. “Det er slående å se hvordan store deler av publikum og pressen reagerte på disse hendelsene; forøvrig på nøyaktig samme måte både her og i USA (som beskrevet i *Night Siege*)”.

Noen av disse henvendelsene beskrev observasjoner som siden ble identifisert som konvensjonelle luftfartøy. Likevel mener Ferryn at de fleste vitnene er kjent med sivile og militære fly fordi det er mange baser i området, og vitnene var sikker på at de ikke observerte fly.

“Vi gikk alle igjennom de samme tankebaner,” sier Ferryn. “Vi tenkte først på mikrofly, deretter på militærfly, siden på diverse utgaver av spøkelsesfly (noen kalt “Svarte Baron” oppkalt etter flyvningene over Paris for noen år tilbake), osv. Noen offentlige spesialister uttalte selvfølgelig at dette kunne være feiltolkninger av astronomiske fenomener, hologrammer, lasere, temperatur inversjoner osv. Vi må innrømme at vi også først lurte på om det kunne være en eller

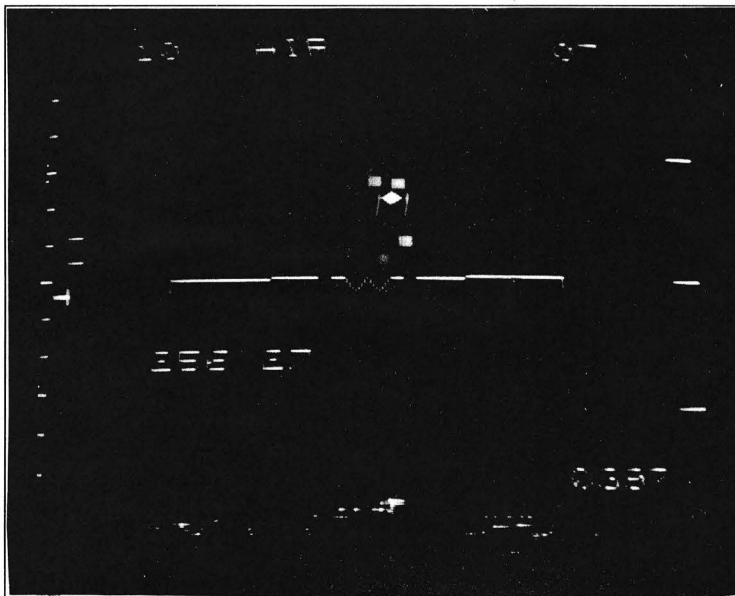
annen form for avansert mikrofly. I ettertid kan selvsagt ingen av disse hypotesene anses for å være fornuftige”.

Luftforsvaret i alarmberedskap

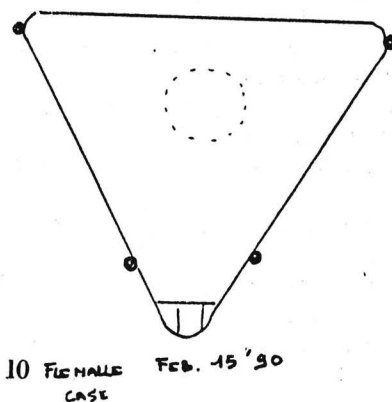
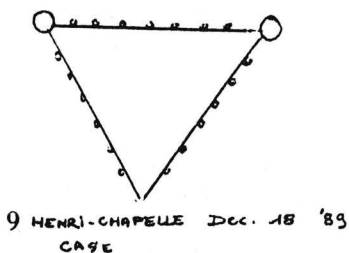
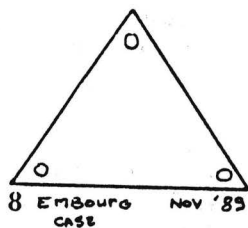
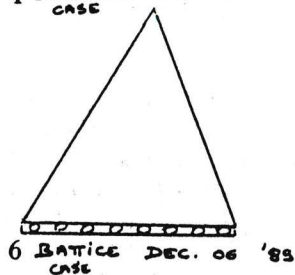
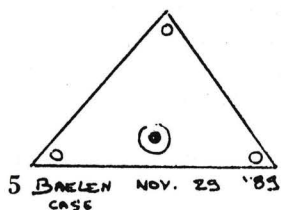
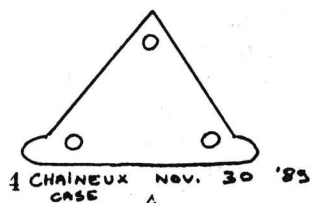
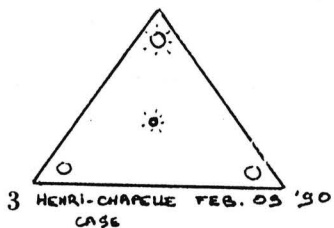
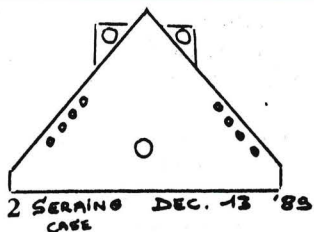
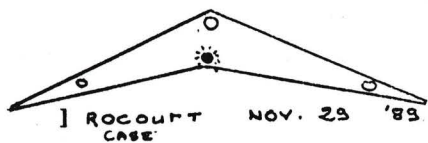
En annen viktig observasjonsdato var natten mellom den 30. og 31. mars. På denne kvelden var 15 medlemmer av Gendarmeriet på vakt på forskjellige steder rundt Wavre (ca. 23 km sørøst for Brussel). De observerte åtte hvite, lysende objekter på himmelen som var 3-5 ganger større enn en stjerne. Objektene beveget seg vekk, kom deretter tilbake med stor hastighet, mens de hele tiden lyste rødt.

Øverstkommanderende på Gendarmeri-stasjonen i Wavre anropte Luftforsvarets radarstasjon i Glons og Luftforsvarets base ved Beauvechain. To F-16 jagerfly kom raskt tilstede i området (senere også et AWACS overvåknings-fly) og ble bokstavelig talt dirigert av vitnene på bakken.

Neste dag skrev avisene at F-16 flyene kom hjem med uforrettet sak, men dette var ikke tilfelle. Etter flere uker med computeranalyse, rapporterte det belgiske luftforsvarets hovedkvarter til

Et bilde fra radarskjermen til F-16-flyene som viser UFOet natt til 31.mars 1990.

forsvarsdepartementet at **fem** forskjellige militære radarinstallasjoner (to ombord F-16 flyene, samt tre radarstasjoner på bakken) hadde registrert et uidentifisert ekko på samme tidspunkt og på samme sted som antydte av vitner på bakken. I tillegg bekreftet rapporten at objektet hadde beveget seg med utrolige hastigheter. De to jagerflygerne kunne selv ikke se fenomenet, men kunne til sin store forbløffelse registrere et UFO på flyenes radarskjermer (kun ett ble sett på radarskjermene, mens flere ble observert fra bakken). De kunne bl.a. konstatere at hastigheten ble økt fra 280 km/t til 1800 km/t i løpet av ett sekund, mens objektet meget raskt skiftet høyde. Pilotene bemerket også at UFOet flyttet seg hver gang det ble "låst fast" på radarskjermen. Dette spesielle farts- og bevegelsesmønsteret gjentok seg ialt tre ganger

Detaljene i rapporten ble presentert i TV og aviser 19. mai i år - tilfeldigvis på årsdagen for overflyvningen over Brasil i 1986, der seks militære jagerfly jaget (og av og til ble jaget) av 20 til 30 UFOer. Disse ble sporet av flyveledere på radar over store deler av landet. Det belgiske luftforsvaret viste forøvrig sine radarbilder åpent og uten hemmelighetskremmeri, og en del av dette materialet fikk til og med presseoppslag her til lands.

Stealth

Det verserte adskillige rykter mht. at det amerikanskbygde flyet F-117 Stealth Fighter ble operert i belgisk luftrom. Disse ryktene ble delvis bekreftet i den franske avisen VSD den 21. april i et intervju med U.S. Air Force obersten Tom Tolin. Han skal ha uttalt følgende: "F-117 fly opererer i Europa på natt-manøvrer. De er av og til ført av britiske piloter fra Royal Air Force, men vi har ikke lov til å si hvor flygningene foregår".

Journalisten teori var selvfølgelig at UFOene som var observert siden oktober måned egentlig var F-117 fly som fløy over Belgia. Hvis F-117 fly virkelig hadde gjort dette, kunne det forklare noen av observasjonene, men ikke de rapportene som beskrev svære, trekant-formede objekter. Disse skal ha svevet stillestående eller

beveget seg langsomt, mens de plutselig aksellererte og forsvant i horisonten i løpet av få sekunder. Noen andre uforklarlige rapporter beskrev også de samme ufoene som slapp ut hundrevis av små røde objekter som fløy i alle retninger. Med så stor UFO-aktivitet, kunne SOBEPS samle inn 25 forskjellige videoopptak fra observasjonene.

"Tre av disse opptakene er virkelig interessante fordi de helt tydelig viser hva som **ikke** er et konvensjonelt luftfartøy eller noe annet kjent fenomen", sier Ferryn. "Som fagmann på området har jeg forstørret og kjørt de mest interessante sekvensene i langsom kino på avansert utstyr". "Et opptak viser tre tydelige lyspunkter som danner en stor trekant med et rødt, skarpt blinkende lys i sentrum. Objektet fløy langsomt over Brüssel den 30. mars, på samme dag som de 15 gendarmene fra Wavre så åtte objekter sørøst for Brüssel." SOBEPS har også en del fotografier, "men de er svært skuffende fordi de enten ikke viser noe eller fordi det som er fotografert ikke stemmer overens med observasjonene", sier Ferryn.

"Bare et av disse viser hva som kan være et triangel eller trapes-formet objekt, mens det som ble observert var avrundet og stråleformet". Forsvaret i Brasil erfarte noe liknende i 1977 da de undersøkte en lang rekke med observasjoner rundt den lille byen Colares ved munningen av Amazonas, like nord for byen Belem (Observasjonene er presentert av Jacques Vallee i boken *Confrontations: A Scientist's Search for Alien Contact*, Ballantine Books, 1990). En gruppe fra Brasils luftvåpen tilbakte omtrent 30 dager og netter i området, hvor de fikk tatt omkring 300 fotos av UFOer.

I 1981 fortalte gruppens øverstkommanderende, nåværende oberst, til Bob Pratt (medarbeider i MUFON) og Charles Tucker at gruppen hadde fotografert UFOer med åtte forskjellige fasonger. Noen av dem var trekantet og andre pyramideformete. Ved flere anledninger viste fotoene noe helt annet enn det observatørene så.

En gang fotograferte de et skiveformet objekt som var dobbelt så stor som en Boeing 737 og hadde mange vinduer. Fotografiet derimot, viste

bare et enslig lyspunkt. En annen gang observerte de at en stor ildkule som sendte ut blålig lys, plutselig sloknet. Det eneste de kunne se etterpå var et grønt lys; i en viss avstand under dette igjen var det et rødt. Likevel viste fotografiet et stort skiveformet objekt som sto i en vertikal posisjon.

Andre aspekter ved de belgiske observasjonene har blitt rapportert fra andre land, noe som igjen skulle bevise at dette er et globalt fenomen.

Et belgisk vitne uttalte at når UFOet var rett over ham, kunne han ikke se både fronten og akterenden samtidig pga. størrelsen. I forbindelse med observasjonene i Hudson Valley, rapporterte en sikkerhetsvakt ansatt ved kjernekraftverket i Indian Point, Buchanan, New York, mye av det samme. Om natten, den 24. juli 1984, svedde et kjempesvært, trekantet objekt over reaktoranlegget i 10 minutter. Vekten observerte objektet på en monitor som fikk bildet fra et kamera plassert på toppen av en 30 meter høyt mast. For å se hele objektet, måtte han panorere kameraet 180 grader fra fronten til akterenden.

Et annet likhetstrekk er den utrolige aksellerasjonen som er observert. Enkelte belgiske vitner sa at UFOet kunne rase avgårde på tvers av hele horisonten i løpet av et sekund eller to, for i noen tilfelle komme tilbake like raskt. I 1976, i Colusa, California, påsto et vitne å ha sett et UFO plutselig fare avgårde over himmelen mot et fjell langt borte. UFOet kom deretter tilbake med like stor hastighet. I 1977 observerte to politimenn i Memphis, USA et stort trekantet objekt som svedde over en golfbane. De sa at objektet forsvant i horisonten i løpet av to sekunder.

I løpet av observasjonsperioden i Hudson Valley så ett av vitnene et trekantet UFO forsvinne i horisonten i løpet av få sekunder. I en annen observasjon så to vitner et boomerangformet

objekt som "raste fra en kant av himmelen en annen, og deretter tilbake igjen i løpet av brøkdelen av et sekund".

I de siste 15 år har det i USA vært observert UFOer som aksellererer fra bakkehøyde og opp i atmosfæren og som deretter forsvinner, alt i løpet av få sekunder. Dette fenomenet har vært observert av både militære og sivile vitner. Tilsvarende bevegelsesmønstre ble observert i den lille byen Pinheiro i nordre del av Brasil. Her oppsto det en bølge som varte nesten i fire måneder i 1977. Borgermesteren i byen uttalte at UFOet, beskrevet som et stor, ildkuleliknende rødt objekt, ofte svedde i ca. 300 meters høyde over byen.

Det kunne av og til plutselig aksellerere utover i atmosfæren, så langt at det syntes å forsvinne mellom stjernene, for deretter, ved noen anledninger, å reurnere rett tilbake til jorden igjen.

De enorme størrelser som er observert over Belgia, har nå blitt et vanlig forekommende fenomen og typisk for de trekantete eller boomerang-formete objekter sett over USA, Kanada, Storbritannia, Iran og andre steder.

De belgiske rapportene er svært interessante av mange årsaker, men spesielt pga. det store antallet av høyt kvalifiserte vitner, samt det offisielle samarbeidet med regjeringen. I tillegg også det faktum at observasjonene nok en gang bekrefter realiteten av fenomenet.

Vi vil komme tilbake til saken her i "UFO" hvis det skulle komme frem nye opplysninger i tiden fremover.

Kilder:

EUROFONEWS nr. 1 1990

MUFON UFO Journal nr. 267 juli;

nr. 268 august 1990

NUFOC Journal nr. 2 juli 1990

UFO-Nyt nr. 3 1990

UFO-NORGE ØNSKER VÅRE LESERE

GOD JUL OG GODT NYTTÅR!

PRESSEKLIPP

April 1990

Sovjetisk UFO-feber, konstaterer **Bergens Tidende** den 10.4.

Feberen fortsetter - som sagt - og nå er det en russisk bondekone som har snakket med to vesener fra en fremmed planet. De kom til henne iført sølvblanke kapper med hetter, mens hun satt alene i landsbyens badstue. "Pan" hilste de, og det hørtes nesten ut som de sa "tante" på tartansk, et språk som snakkes i denne delen av sentral-Russland. De gav henne et stykke stoff som kappene var laget av, men da svigersønnen senere lette etter det, var det umulig å finne det. Historien er kanskje ikke helt sann, men den har stått i avisen. Endatil en sovjetisk. Og selv om det sølvfargete tøyestykket er forsvunnet, så fant tilreisende eksperter "en langstrakt sone med unormal aktivitet" på gårdplassen utenfor badstuen. Hva skal man tro?

Ett er imidlertid sikkert. Etter at sovjetiske aviser for et år siden lot bastionene falle omkring det tabubelagte emnet - flygende tallerkner og besøk av vesener fra andre planeter - så er det ikke gått en måned uten nye selsomme beretninger.

Nå har det sovjetiske vitenskapsakademiet, landets fremste forskningsinstitusjon, opprettet en tverrvitenskapelig gruppe for studiet av flygende tallerkner. Midt i april begynte de første offisielle UFO-kursene i Moskva.

Avisen nevner også en UFO-utstilling i Moskva. Daglig har over 1000 mennesker besøkt de trangene lokalene.

Mai

Flere aviser, deriblant **Dagbladet** og **Bergens Arbeiderblad** kan fortelle om en russisk melkemann, Vladimir Akhaltsev, som ble forfulgt av et UFO. Meldingene, som ble brakt hhv. 25. og 28.5. ble hentet fra NTB-Reuter-Tass.

Hendelsen fant sted i nærheten av byen Voronesj, der sovjetiske media i fjor hevdet at det var tre meter store vesener på besøk. Akhaltsev ble altså forfulgt av en lysende kule, og forsøkte å

kjøre fra lyskulen, men det var nytteløst selv om han var oppe i 100 km/t.

Da han kom frem til meieriet fortalte han om sin opplevelse til en vaktmann. Denne svarte taust ved å peke på den lysende kulen som svevde over en butikk i nærheten. Hendelsen blir bekreftet av innbyggerne i flere andre landsbyer i området - ifølge avisen.

Juli

Rundt 13.7 offentliggjorde mange aviser et radarbilde fra Belgia som klart kunne indikere at UFOer er en realitet. Det var vel "ørtende" gang vi ble presentert for et slikt faktum. Helt siden det Internasjonale geofysiske år i 1957/58 har det vært bekreftet at uidentifiserte flygende objekter er en realitet. Jfr. Trinidad-observasjonen i 1958.

Vi takker forøvrig medlemmene for mottatte klipp om denne saken.

Redaktøren for UFO-Norway News, Mentz Karbø har et sammendrag fra den belgiske bølgen annet sted i bladet.

UFOer sett over Stangebygda, skriver **Østlendingen** den 24.7.

- Klokken har passert elleve søndag kveld den 15. juli. Hjemme i hagen i Vallset står Magnild Lersveen og kikker på det nye taket som mannen er i ferd med å legge på huset. Hun kaster et siste blick mot solnedgangen før hun snur seg for å gå inn, men stanser og snur seg igjen. Mellom to bjørketrær kan hun se "noe" som henger igjen på himmelen, noe mørkt og avlangt. "Det var da en merkelig sky", sier hun til seg selv. I det samme er den ene mørke flekken blitt til to. Hun tilkaller mannen sin - Georg. Da henger tre mørke gjenstander på den lyse nattehimmelen. I en hel time blir ekteparet stående og følger med øynene de tre svevende objektene som kommer og går, kommer og går. De byttet plass og forsvant, men hele tiden var det en igjen. De var helt mørke, nærmest sotsvarte og flate. "Når vi så på dem igjennom kikkerten, var det akkurat

som om det lå en tett "ull" med røyk rundt dem. Kanskje de prøvde å kamuflere seg", sier Magnhild. Med et sukk legger hun til at hverken hun eller mannen kom på å finne frem videokameraet for å forevige UFOene.

"Jeg var så forstyrret at jeg tenkte ikke på det! Det var en fryktelig spesiell opplevelse", medgir Magnhild Lersveen.

"Tror ikke at folk lyver når de mener å ha sett UFO", sier førsteamanuensis Truls Hansen ved Nordlysobservatoriet i Tromsø, i en kommentar til oppslaget i gårsdagens avis. "Å se kan være så mangt, og det går sikkert an å oppfatte ting som ligger utenfor vår materielle virkelighet", tror Hansen. Når han hører at det var to vitner til observasjonen, mener han at det er sjeldent. "Som regel er det bare ett vitne", sier han.

Komm: Den siste uttalelsen bekrefter at herr Hansen følger dårlig med i UFO-beretningene.

Også i Trysil er akkurat det samme observert torsdag den 19. juli, skriver avisen den 27.7.

- Kai Hugo Holden og datteren Hildegunn på elleve år, stod og fisket i Trysilelva natt til fredag i forrige uke. Plutselig ser Holden en flygende gjenstand som ligner på en tallerken som er snudd opp ned. Den var ca. 10 km borte. "Det er vanskelig å si hvor stor den var", sier Holden. Han forteller at han aldri har sett noe lignende før. Den hadde jevne kanter og var svart. Plutselig ble den mindre og mindre og forsvant nordover. Like etterpå var det en ny flygende tallerken på himmelen som var akkurat lik den forrige. Den forsvant også nordover. Dette hendte tre ganger, og hele episoden varte i omtrent 10 minutter. "Jeg ringte Magnhild Lersveen, og fortalte at hennes beskrivelse av UFOene stemte med det vi så i forrige uke. Hun ble glad for at det var flere enn henne og mannen som hadde sett dem", sier Holden.

Kredit: Frank Ove Krav.

August

De uforklarlige sporene i fjellet ved Syvde er omtalt i dette nummer. **Verdens Gang** hadde en

side om saken den 4.8. Her skal bare nevnes at bygdefolket hadde observert merkelige lysfenomener i det aktuelle området i vinter og i vår, kraftige lys på himmelen som slo seg av og på med jevne mellomrom, og som forflyttet seg på himmelen.

Jeg avslutter denne klipprunden med en artikkel fra familiebladet **Hjemmet**, nr. 33, 14. august.

Det er vår ikke ukjente kollega Knut Aasheim som er intervjuet av bladet.

- Designeren Knut Aasheim fra Eidsvoll er trolig den som vet mest om UFO i Norge. Han har vært levende opptatt av dette flyktige fenomenet siden 1953, og har etter lange og inngående studier laget seg sin egen filosofi omkring disse diskosene på himmelen - hva slags gjenstander det er og hva som skjuler seg inne i dem - sier bladet innledningsvis.

Det vil føre for langt å ta med det hele, men noen meninger fra Aasheim kan tas med: - Vi overvåkes fra rommet - Vitenskapen tør ikke ta i fenomenet - Det er opplagt noen inni UFOene - Jeg har selv sett en sverm med UFOer - Vi er stjernestoff som har begynt å gruble over stjernene. Alt i alt en interessant artikkel for de mer avanserte innenfor ufologien. □

FINK

European UFO Network grunnlagt

Patrick Vidal, lederen for den nylig oppstartede gruppen European UFO Network (EURUFON), har annonsert at de vil utgi en nyhetsbulletin fire ganger i året. Bulletinen vil bli skrevet på flere språk, og i hvert nummer av EURUFONEWS vil de siste hendelser innen ufologien i Europa bli presentert. Redaksjonen innvider enkeltpersoner og grupper til å sende inn artikler til bladet. Utveksling er også ønsket. Vennligst skriv til:

Patrick Vidal
Princes Marijkestraat 54, 5961 CH HORST,
HOLLAND

ET BEVIS PÅ UFO-SLØRING? 1. del

Av Flemming Rasmussen.

Innehar USAs regjering svaret på UFO-gåten? Styrket det virkelig ned en "flygende tallerken" i New Mexico sommeren 1947, og berget det amerikanske forsvar både den og dens besetning? Opprettet den amerikanske president en strengt hemmelig UFO-forskningsgruppe, Majestic-Twelve (MJ-12)? Er dokumentene om denne gruppen ekte, eller er de kun ment for å spille UFO-forskerne ut mot hverandre?

En dag i desember 1984 mottar TV-produsenten Jaime Shandera fra Los Angeles en brun konvolutt fra en anonym person. Dette er det forsåvidt ikke noe merkelig ved, for hver dag mottar mange mennesker anonyme brev. Men i denne konvolutten er det allikevel noe spesielt, en ufremkalt 35 mm film. Da den blir fremkalt, viser den seg å inneholde et seks siders dokument, stemplet "Top Secret", og et brev fra president Harry S. Truman til forsvarsminister James Forrestal.

Da disse tidligere hemmeligstemplede dokumentene på en måte beviste, at et UFO styrket ned i New Mexico sommeren 1947, ble de motatt med skysshånd av forfatterne Charles Berlitz og William L. Moore. Det var en bekreftelse på de påstandene de kom med i 1980 i sin bok *The Roswell Incident*.

Men helt siden disse dokumentene dukket opp, har de vært som en særdeles "varm potet", for bekrefter de en mer enn 40 år gammel myte, eller er de bare en del av et spill som har til hensikt å skape enda større forvirring? Eller er de kanskje enda et forsøk på å slå mynt på mange menneskers godtroenhet? La oss ta saken opp helt fra begynnelsen, og se på den og dokumentene, og døm så selv.

Historien

I den seriøse del av UFO-litteraturen kan man ikke finne beretninger om hva som egentlig

skjedde i New Mexico sommeren 1947. Så la oss i første omgang vende blikket mot den før omtalte *The Roswell Incident*, hvorfra den følgende beretningen stammer.

Natten mellom den 2. og 3. juli 1947 var det et forferdelig tordenvær i området omkring Roswell i New Mexico, så da en lokal bonde hørte et ekstra høyt drønn, tenkte han ikke nærmere over det, før han neste dag fant en del vrakrester på jordene sine. Det gikk likevel flere dager før han reiste til nærmeste by, som lå ca. 50 km fra eiendommen hans. Han fortalte den lokale sheriffen om det inntruffne. Samtidig viste det seg at en annen bonde hadde funnet en nedstyrtet "flygende tallerken", som han hadde trukket inn under et skur med traktoren sin. Etter alt å dømme skulle vrakrestene stamme fra den nedstyrtede "tallerkenen". De to bøndene hadde tatt det med ro og ventet i flere dager før de henvendte seg til myndighetene, men deretter tok saken plutselig fart.

Den 7. juli 1947 omkring kl. 16.00 ringte telefonen hos den lokale radiostasjonen KOAT i Albuquerque, New Mexico. Det var en oppringning fra radiostasjonen KSWs i Roswell, også i New Mexico. KSWs hadde ikke selv fjernskriver, så man henvendte seg som regel til KOAT når det var noe man ønsket å sende ut over fjernskrivernetet. Da man løftet av røret hos KOAT, lød en meget opphisset stemme i den andre enden: "*Vær forberedt på et scoop! Vi*

Løytnant Walter G. Haut, som sendte ut den famøse pressemeldingen om UFO-nedstyrtningen i Roswell.

(Foto: RAAF Yearbook 1947)

vil svært gjerne ha dette sendt over ABC-nettet med det samme. Hør godt etter! En flygende tallerken er forulykket... nei, jeg spøker ikke. Den styrtet ned i nærheten av Roswell. Jeg har vært på stedet og sett den. Den ligner en sammenkrøllet vaskebalje. En bonde har halt den inn under et skur med en traktor. Hæren er i ferd med å fjerne den. Hele området er nå avsperrert. Og få dette med: De snakker om at det skal være små vesener om bord... Begynn å sende dette på fjernskriveren, mens jeg ennå er på telefonen.”

Hos KOAT begynte man straks å sende meddelelsen over fjernskriveren, som plutselig gikk i stå. Dette fortalte man til KSWs, hvor stemmen nå ikke bare lød opphisset, men også under press. Det var som om vedkommende snakket med noen andre. Plutselig begynte fjernskriveren å tikke igjen. Den skrev en meddelelse direkte til KOAT. Avsenderen identifiserte seg ikke, og tonen var formell og kommanderende: *“Gi akt Albuquerque: Ikke send. Gjentar ikke send denne meddelelse. Stans kommunikasjonen straks.”*

Da KOAT fremdeles hadde KSWs på telefonen, fortalte de hva de nettopp hadde mottatt på fjernskriveren og spurte hva de nå skulle foreta seg. Svaret fra KSWs var kort og presist: *“Glem*

det hele. Saken må ikke omtales.”

Nyheten siver ut

På tross av denne lille påståtte episode mellom de to radiostasjonene, fikk offentligheten allikevel kjennskap til saken. Men det var på en helt annen måte enn den en skulle ha forventet. For (igjen ifølge *The Roswell Incident*) den 8. juli 1947 sendte presseoffiseren på Roswell-basen, løytnant Walter Haut ut følgende pressemelding, uten først å ha innhentet tillatelse fra basens kommandant, oberst William Blanchard:

“De mange rykter om flygende tallerkener ble bekreftet igår, da 8. luftstyrkes 509. bombeeskadrilles etterretningstjeneste via en av de lokale bønder og sheriffen i Chaves County var så heldig å komme i besittelse av en flygende tallerken. Det flygende objekt landet på en ranch i nærheten av Roswell i siste uke.

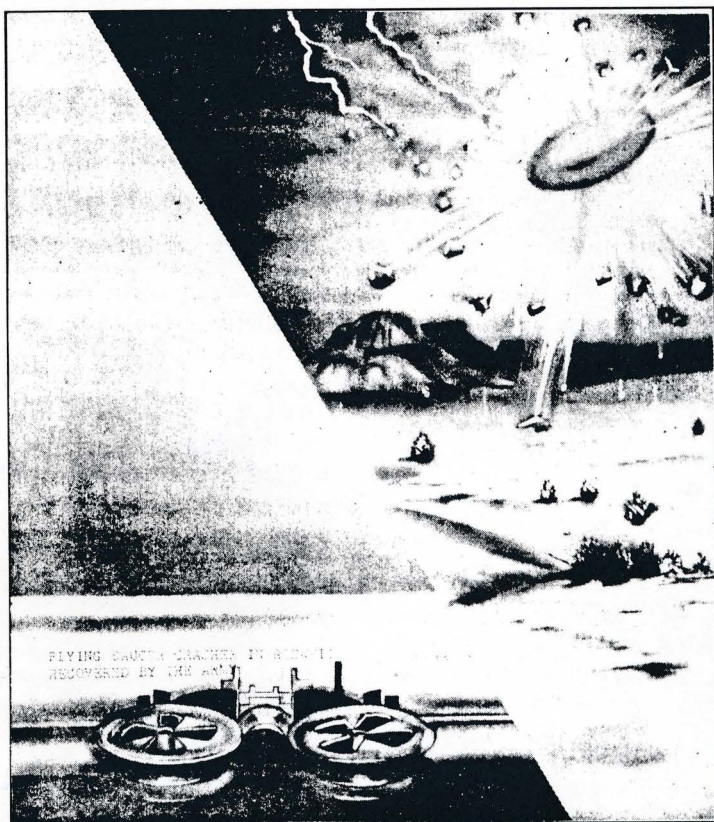
Siden kvegoppdretteren ikke har telefon, lagret han tallerkenen, inntil han kunne kontakte sheriffens kontor. Denne igjen underrettet major Jesse A. Marcel 509. ’s etterretningstjeneste.

Det ble straks tatt action på saken og tallerkenen ble hentet hos kvegoppdretteren.

Den ble inspisert på Roswell flybase og deretter gitt videre til høyere militære instanser av major Marcel.”

Denne pressemelding var ikke videre populær hos løytnant Walter Hauts overordnede. Sjefen for 8. luftstyrke, brigadegeneral Roger Ramey, ble alarmert av luftforsvarets nestkommanderende, generalløytnant Hoyt Vandenberg. General Ramey “tok hurtig over” og holdt en pressekonferanse, hvor han hurtig endret den nedstyrte gjenstanden fra en “flygende tallerken” til en “værballong”. Han viste til og med restene av en værballong på sitt kontor til de nysgjerrige journalistene. Senere vitneutsagn fra bønder, politifolk etc. beskriver 4 døde “ufonauter”.

Denne hendelsen, som hurtig ble mørklagt, kom kun to uker etter Kenneth Arnolds berømte observasjon, som samtidig skapte begrepet “flygende tallerkener”, og etter adskillige rapporter om observasjoner i New Mexico og Arizona. General Rameys pressekonferanse og værball-

longforklaring lukket munnen på journalistene, selv om den kanskje lød litt søkt. For det første var værballonger alminnelige i det området, slik at lokalbefolkningen var vant til dem, og for det andre ville etterretningsoffiseren, major Marcel, selvfølgelig kunne gjenkjenne en værballong, når han så en. Men journalistene og offentligheten aksepterte altså "forklaringen", primært fordi ingen uten for luftforsvaret hadde adgang til materialet, og selvfølgelig fordi major Marcel ble beordret folk til ikke å diskutere hendelsen. Dette var så ifølge Charles Berlitz og William L. Moore hva som skjedde i New Mexico denne sommeren.

Nedstyrtingen i UFO-litteraturen

I 1950 kom Frank Scullys bok *Behind the Flying Saucers* ut, hvor han hevder at det inntil da hadde

vært 4 tilfelle av nedstyrtede ufoer, hvor regjeringen hadde tatt hånd om både "tallerkener" og besetningsmedlemmer. Et av disse tilfellene skulle ha vært Roswell-tallerkenen, vistnok feilaktig plassert ved Aztec, New Mexico (noe som stadig "spøker" i en del bøker). Forøvrig ble Frank Scullys bok, som ble en bestselger, avvist som rent oppspinn, blant annet fordi han ikke ville oppgi sine kilder. Det viste seg da også senere at disse kildene var av meget tvilsom karakter. Kildene var nemlig to "bondefangere", som av andre grunner ble dømt for flere tilfeller av bedrageri (se UFO-VISION 1987, side 11 og 12: "Små grønne menn og krussedullebassen"). I de neste 30 årene var det stort sett ro om saken, men i 1980 ble det igjen pustet liv i de "nedstyrte tallerkner" med den tidligere omtalte *The Roswell Incident* skrevet av Charles Berlitz

(kjent for bøkene om Bermuda-trekanten) og William L. Moore (kjent for boken om Philadelphia-eksperimentet). Ideen til boken kom egentlig fra atomfysikeren og UFO-forskeren Stanton T. Friedman, som hørte om nedstyrtingene, de døde besetningsmedlemmene og radiointermezzoet under en foredragstur i Nordamerika engang midt i 1970-årene. Han fortalte det han hadde hørt til William L. Moore, som sammen med Charles Berlitz skrev boken. Den beskriver i detaljer omstendighetene omkring oppdagelsen og behandlingen av det nedstyrtede UFO og luftforsvarets røykteppe. Boken er, ifølge forfatterne, blant annet basert på intervjuer av mer enn 60 personer, som enten var direkte involvert i oppdagelsen av UFOet eller den påfølgende transporten av dette til Wright-Patterson flybasen eller som hadde annenhånds kjennskap til dette.

Om Charles Berlitz og William L. Moore bygger deres påstander på en virkelig hendelse er vanskelig å bedømme, for påstand står mot påstand. Flere kilder er nemlig av den motsatte oppfatningen. Ifølge en av dem fant nedstyrtingen

slett ikke sted, og den bonden som fant vrakrestene på sine jorder, skal ha innrømmet overfor nyhetsbyrået AP, at han fant vrakdelene og identifiserte dem som deler fra et ballongbåret radararmål. Dette var så tidlig som den 14. juni 1947, altså hele to uker før den påståtte hendelsen og en drøy uke før den "første riktige UFO-observasjon" i nyere tid.

Begrepet "flygende tallerkener" hadde knapt feiret sitt 40-års jubileum, før den engelske, profesjonelle fiolinist Timothy Good (kjent for boken "George Adamski - The Untold Story", som han var medforfatter til) på ny tok fatt i "de flygende tallerkener" og i særdeleshet de nedstyrtede i boken *Above Top Secret*, hvor det er Aztec og ikke Roswell som er "ulykkesstedet". Roswell-episoden og andre liknende tilfeller har altså på godt og vondt svirret rundt i UFO-litteraturen de siste vel 40 år. Og for liksom å avrunde historiens gang en smule, kan det nevnes at denne litt "spekkete" affære indirekte ble filmatisert i 1980 under navnet *Hangar 18*. Filmen gjorde seg likevel ikke like bemerket som de bøkene som ble skrevet om tilfellene.

En myte får nytt liv

Allerede i 1982, da William L. Moore hadde forsket på egen hånd i den amerikanske regjeringens UFO-hemmeligholdelse i halvannet år, begynte han å snakke om at den amerikanske regjering, som en logisk ting, måtte ha opprettet en topp hemmelig organisasjon til undersøkelse av de nestyrte UFOene. Samtidig innledet han et samarbeide med atomfysikeren og UFO-forskeren Stanton T. Friedman og TV-produzenten Jaime Shandera. Og svært så beleilig for ham ble det som nevnt i begynnelsen pustet liv i Roswell-episoden i desember 1984, da Jaime Shandera mottok en film med noen dokumenter, som skulle bevise at nedstyrtningen ved Roswell, New Mexico, virkelig hadde funnet sted i begynnelsen av juli 1947.

Som en parallell til dette amerikanske eventyret offentliggjorde engelskmannen Timothy Good de samme dokumentene i sin bok *Above Top Secret* nesten samtidig med at William L. Moore utsendte sitt newsletter FOCUS. Mens vi vet hvordan Jaime Shandera og William L. Moore mottok deres kopier av dokumentene, vil Timothy Good ikke opplyse hvor han fikk sine fra. Det eneste han har fortalt er at hans forskning bragte ham til USA i 1986, hvor han fant ut at den hemmelige organisasjonen MJ-12 virkelig hadde eksistert. Spørsmålet er om han fikk sine kopier fra William L. Moore, eller var det kanskje omvendt?

I begynnelsen av 1987 oppsto det en del rykter, som stort sett kom fra William L. Moore, om at den amerikanske regjering ville offentliggjøre noen tidligere hemmeligstemplede dokumenter om UFOer. Nettopp i det saken var i ferd med å dø hen, kunne William L. Moore som den første i USA offentliggjøre deler av disse dokumentene i sitt newsletter FOCUS den 30. april 1987. Den 31. mai fulgte avisen *London Observer*, og den 13. juli 1987 ble Timothy Goods bok *Above Top Secret* utgitt.

I disse dokumentene hevdes det kort og godt, at den amerikanske regjering kort etter den andre verdenskrig opprettet en ytterst hemmelig etterretningssteneste, "Majestic-12", med direkte referanse til presidenten. Problemet med denne

Major Jesse Marcel sitter med vrakrester fra nedstyrtningen. Pressefolkene fikk lov til å ta bilder, men kunne ikke undersøke delene nærmere.

(Foto: Forth Worth Star-Telegram)

historien er, at de papirer som det dreier seg om, kommer fra en anonym kilde! Og derfor i prinsippet burde være fordekte, men er de det? La oss gå dem nærmere etter i sømmene.

Forsettes i neste nummer.

Kilde:

UFO-NYT nr. 4 1989

Materialet er vennligst stilt til rådighet av forfatteren og Skandinavisk UFO Information.

Oversettelse:

Mentz Kaarbø

KONFERANSE OM KULELYN

Av Erling Strand.

I juni i år var det en internasjonal konferanse om kulelyn i Budapest, Ungarn. Erling Strand var der og presenterte Project Hessdalen. Dette ga mange positive resultater, både for prosjektet og for UFO-saken generelt.

Hovedmålsetningene med å reise på konferansen var:

- Å få en uttalelse fra verdens fremste eksperter på kulelyn, om Hessdalsfenomenet kan ha noe med kulelyn å gjøre.

En del skeptikere her i Norge har jo hevdet at Hessdalsfenomenet "bare" er et plasmafenomen eller at det "bare" er kulelyn.

- Å få en bedre innsikt i hva kulelyn er, og hvor langt forskningen på dette har kommet.

Her i landet er det få personer som vet noe særlig om kulelyn.

- Etablere kontakter blant verdens fremste forskere på kulelyn, og gjøre dem klar over eksistensen av Hessdalsfenomenet. Kanskje også få dem interessert i fenomenet.

Vi oppnådde alle disse mål. På konferansen var det mange professorer i fysikk, og resten av deltakerne hadde doktorgrad. Det var altså en meget høy faglig tyngde blant forskerne. Det var vel kanskje også en av grunnene til at ungarsk TV laget hele tre programmer om konferansen. Jeg selv ble intervjuet i et av disse programmene. TV-programmet viste også noe av vår video og en del av våre bilder fra Hessdalen.

Kulelynforskere vet egentlig ikke hva kulelyn er. Det finnes en del forskjellige teorier på hva det er og hvordan de blir dannet, men teoriene er sprikende. Det er heller ikke noen som har klart å lage et kulelyn i et laboratorium. Det er blitt gjort flere forsøk, og en del har fått til noe som kan ligne under spesielle forhold.

Kulelynforskere får inn mange rapporter på kulelyn i løpet av et år. En del av disse passer

ikke med deres definisjon av kulelyn, og disse rapportene blir da forkastet (!). Det er svært ofte slike som vi ville kalle UFO-rapporter. Det er bare Sovjet og Kina som ikke forkaster disse rapportene. I Sovjet blir de bare arkivert uten å undersøkes videre. De har 5329 rapporter om kulelyn i sine dataarkiver. De kunne hatt ca. 1000 til, hvis de også hadde bearbeidet UFO-rapportene. I Kina derimot, blir denne type rapporter undersøkt. De har egne forskere på dette ved universitetene. De kaller det ganske enkelt UFO-forskning. Materialet som de kinesiske forskerne presenterte var derfor annerledes. Bl.a. hadde de registrert flere farger på "fenomenene", hvorav sort utgjorde en vesentlig del av det innrapporterte materialet. Sorte eller mørke UFOer har jo vi også flere eksempler på.

Hvordan definerer man kulelyn når man ikke vet hva det er? Flere land forkaster jo alle rapporter som ikke faller inn under deres definisjon! Det viste seg at forskerne ikke hadde noen enhetlig definisjon på hva kulelyn var. Dermed var det noen som forkastet rapporter som andre igjen tok vare på, osv. Materialet som forskerne arbeidet med var altså ikke likt. Dette diskuterte vi, og kom frem til en definisjon som er lik for alle. Dessuten ble vi enige om IKKE å forkaste rapporter i det hele tatt, uansett type. De rapportene som beskriver noe som ikke faller inn under definisjonen på kulelyn, skal bli katalogisert som "UFO-type" kulelyn. Dette er jo det samme som vi i UFO-Norge arbeider med.

Jeg har etablert nær kontakt med flere av de andre forskerne, så det vil bli interessant å se hva slags rapporter som vil komme inn. Dere vil få

informasjon via dette bladet. Jeg har allerede nå fått inn noen interessante rapporter, som vil bli presentert i et senere nummer.

Noe av grunnen til denne diskusjon og enighet om hva kulelyn er, samt enighet om å ta vare på alle rapporter, kom av presentasjonen av "Hessdalsfenomenet". Denne vakte stor oppmerksomhet og interesse. Jeg fikk faktisk anledning til å snakke i halvannen time, og spørsmålene var mange etter foredraget.

Jeg tror at UFO-forskningen er kommet et langt skritt videre nå. Det at kulelynforskere på universitetene også skal ta vare på og bearbeide "UFO"-rapporter, vil kanskje føre til at det blir større åpenhet omkring dette emnet. □

KLIPP FRA UTLANDET

Vi har sakset følgende historie fra en avis på Mallorca i februar i år:

FLYGENDE TALLERKNER OBSERVERT I SINEU

I løpet av de siste 14 dagene har det vært sett uidentifiserte flygende objekter (UFOs) i Sineu-området.

Øyenvitnene, Miguel Mateu og hans kone Antonia Busquet, hadde ikke tidligere sagt fra om hendelsene som skjedde den 14. februar, fordi de var redde for å bli latterliggjort. Men ekteparet Mateus, sammen med ordføreren, fortalte til slutt om det merkelige de hadde sett til Bulletinets søsteravis Balears.

Onsdag kveld den 14. februar, henimot kl. 21:30, var de i lastebil på vei hjem til deres gård Son Oliver, som ligger noen få kilometer fra Sineu. Et par hundre meter fra hjemmet så Antonia et merkelig objekt på toppen av pinjetrærne tett ved veien. Hun beskrev det som et slags "vindu" i form av 4 firkanter, det øverste mer lysende enn de nederste, og en rødfarget plattform, som sto stille.

Etter å ha kjørt rundt hjørnet og inn på deres eiendom, stanset de lastebilen med motoren

fremdeles i gang, med fronten mot "vinduet" som skinte i mørket på ca. 400 meters avstand fra dem. Antonia satt inne i lastebilen mens mannen koplet fra vanntanken, og hun så de samme lysene igjen.

Et par minutter før de nådde huset, så Antonia noe som fløy over dem, og hun spurte sin mann om hva det var. Han svarte at det var et fly, men hun mente at det kunne det ikke være. Miguel Mateu mente at farten på dette andre objektet ikke var særlig stor, og at det gikk i retning av det de kalte "vinduet". Kona kunne se at trestammene ble opplyst av det andre objektet. Formen var trekantet, og det var mindre enn det firkantede. Det landet under det store objektet og bak pinjetrærne på den andre siden av veien.

Antonia så imidlertid at et tredje objekt kom flygende fra den venstre siden i form av en rombe. Objektets sider var opplyst av små lys, og i midten var det en slags kule med blinkende lys som kom og gikk men aldri sluknet helt. Romben landet på det samme stedet som de andre objektene, bak pinjetrærne.

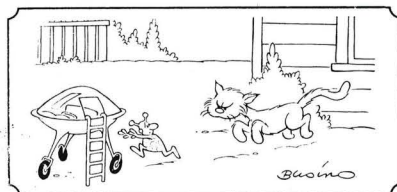
Helikoptere lager mye bråk, men disse objektene ga ingen lyd fra seg i det hele tatt. Dette ble også bekreftet av deres naboer.

Ekteparet ble skremt, og gikk hjem mens de merkelige lysene skinte bak dem. Da de om inn, ba de sin datter om å gå opp på terrassen og forklarte hva som hadde skjedd. De kunne fremdeles se lysene.

I tiden etterpå har historiene versert i Sineu. Sineus ordfører, Jaume Ferriol, sier at ekteparet Mateus ikke er av dem som ville ha diktet opp en slik historie. □

Kilde:

Majorcan News, onsdag 28. februar 1990
Oversatt fra engelsk av Rigmor Kalvik

VAR "THE ROSWELL INCIDENT" EN FUGO-BALLONG?

I denne artikkelen, som vi har hentet fra FATE Magazine, diskuteres mulighetene for at funnet av en såkalt Fugo-ballong kunne ha gitt opphavet til ryktene om Roswell-saken. Denne saken utgjør en vesentlig del av de velkjente MJ-12 dokumentene som blir behørig diskutert annet sted i bladet. Forfatteren av denne artikkelen tar et til nå helt nytt utgangspunkt, og vi presenterer synspunktene som et alternativ til det som har versert i UFO-litteraturen de senere årene.

Fugo-ballonger var en japansk oppfinnelse som ble utviklet under den andre verdenskrigen som et ledd i japanernes krigføring mot amerikanerne. Og fordi de var enkle og billige å lage, ble produksjonen av dem i stor grad overlatt til barn for å styrke deres følelse av innsats for fedrelandet. Fugo-ballongene kunne lages av billig brunt rispapi, og de ble ofte dekorert av kunstnerisk anlagte barn med bilder av drager, snøklede fjell, blomster eller rett og slett antiamerikanske slagord.

Rispapiret ble omhyggelig limt sammen og forsterket med silketråd. I tillegg ble ballongen ofte utstyrt med et seil av et mylar-liknende materiale. Seilet ble festet til ballongen med en slags lettvektplastikk laget av presset ris. Denne type plastikk ble mye brukt av japanerne under krigen fordi trevirke var nesten umulig å oppdrive. Plastikken var ubrennbar og smeltet ikke i motsetning til de tidligere plastikktypene amerikanerne brukte. Hver ballong var utstyrt med et sofistisert altimeter (høydemåler) og et system av vekter. Når ballongen sank under en bestemt høyde, utløste altimeteret en vekt slik at ballongen ble lettere og steg igjen. Når alle vektene var utløst og ballongen fremdeles sank til lav høyde, ble nyttelasten - en brannbombe - utløst. Ballongene var 11,6 m i diameter, og de ble mer sofistikerte etterhvert jo flere det ble laget. I alt ble det produsert 9000 av disse fugo-ballongene, og de drev med østgående vinder helt til Ameri-

ka slik hensikten var. Noen av dem var utstyrt slik at de kunne følges med avlyttingsutstyr, og noen hadde også utstyr for å tiltrekke eller forstyrre radarsignaler. Japanske ubåter var spredt over hele Stillehavet for å kontrollere at ballongene virkelig drev østover, og at planen deres virket. En smart anordning ga amerikanerne mye hodebry. Den besto av en enkel og lett kule av aluminium som dinglet under ballongen til altimeteret utløste den. Når et radarsignal traff kulen, rikosjetterte det på en slik måte at når det kom tilbake til senderen så laget det et enormt bilde på søkeskjermen. Det så da ut som om radaren hadde fanget opp en gjenstand som var 200 - 300 m i diameter. Japanske ubåter kunne da vite at de hadde sporet opp en av sine ballonger. U.S.Navy derimot var fullstendig mystifisert av de enorme og umulige radarekkoene. Etter krigen frigjorde U.S.Navy noen rapporter om disse store radar "ghosts" i Stillehavet, og i årevis etter krigen ble disse aluminiumskulene funnet mange merkelige steder fra Australia til Himalaya-fjellene, sannsynligvis falt av fugoballonger som var kommet langt ut av kurs. En annen antiradar-teknikk som ble utviklet av britene i begynnelsen av krigen ble kalt "chaff" av allierte piloter, og både tyskerne og japanerne var snare til å ta den i bruk.

Til å begynne med besto den av oppklippet tinnfolie som ble sluppet ut av fly og som ga "snø" på radarskjermene. Senere ble tynne bånd av

aluminium benyttet. Disse båndene ble klippet opp slik at de passet med bølgelengden på radar-signalene, noen av dem var bare noen få cm lange, andre opp til flere meter. Noen av fugoballongene hadde slike bånd dlinglende ned fra nyttelasten. Når radarsignalet ble returnert viste det et bilde som minnet om en flokk fugler. Andre ballonger var slik konstruert at de slapp ned små mengder "chaff" langs ruten i bestemte intervaller. Man kan tenke seg hvor merkelig disse ballongene må ha sett ut med sølvfargede bånd og store vinger utspreidt som seil for å føre dem raskt over Stillehavet. De som kom frem til USA ble utvilsomt sett av tusenvis av mennesker, selv om ingen på det tidspunktet hadde noen anelse om at de kom fra det fiendtlige Japan 8000 km borte.

Et utrolig sammentreff

Manhattan Project var Amerikas hemmelighet av klassen "top secret" da atombomben ble utviklet; og et av de superhemmelige steder der plutonium ble fremstilt var et øde område i staten Washington nær Hanford.

En dag inntraff et mystisk kraftbrudd som umiddelbart aktiviserte sikkerhetskontrollene i reaktorene, iflg. Groueff's *Manhattan Project*.

Hva hadde hendt? Var det sabotasje? Oberst Mattias' sikkerhets-styrker svermet over området, og all informasjon om det merkelige kraftutfallet ble underlagt den strengeste taushet. Bare toppfolkene i Du Pont ble konfidensielt fortalt at årsaken til trøbbelet var av alle ting en japansk ballong. Det virket helt urealistisk at en papirballong kunne krysse det enorme Stillehavet på en helt ukontrollert ferd og så effektivt sette seg på kraftledningene som førte frem til Amerikas mest isolerte og hemmelige installasjon. Men det var akkurat det som hendte, og ikke bare en gang. Minst to fugoballonger falt ned i Hanford-området fastslo Groueff, og en av dem falt på kraftlinjene mellom Bonneville og Grand Coulee (kraftverket) slik at strømmen ble borte og reaktorenes kontrollmekanismer trådte i kraft. Bare de høyeste myndigheter i Amerika kjente til disse ballongene, og vi vet at minst en skogbrann i Canada ble utløst av en

fugoballong. I Montana ble fire camping-turister drept av en fugoballong, og dette førte til at regjeringen innførte sensur.

"De første to ballongene som ble sett i Statene falt ned i Montana og North Dakota og ble omtalt i japansk presse bare en uke senere", skrev Groueff. "Siden bare lokale amerikanske aviser hadde omtalt disse nedstyrtingene, var det opplagt at japanske spioner leste selv de minste lokalavisene. Etter dette ble all omtale av ballonger i amerikanske aviser sensurert bort".

Etterkrigs-sensur

Fugoballongene må ha vært en stor plage for de amerikanske myndighetene. De unndro seg radarovervåkning, og det fantes ingen måte å bekjempe disse papirballongene som var laget av japanske skolebarn på; i typisk byråkratisk stil ble de ignorert av myndighetene. Selv lenge etter krigen var slutt, var folk ikke klar over den faren de representerte.

I januar 1945 anmodet "Office of Censorship" avisredaktører over hele landet og likeså radiostasjoner om "ikke under noen omstendigheter å omtale ballonghendelser. Denne frivillige sensur strakte seg fra kyst til kyst, i seg selv ganske bemerkelsesverdig i et land som er så bevisst i sitt syn på den fri pressen...." (*Japan's World War II Balloon Bomb Attacks on North America*, Smithsonian Institution 1973).

Et propagandakontor, "the Office of War Information (O.W.I.)" var etablert i Washington under krigen, og "Office of Censorship" som var en gren av dette, var hovedsakelig opptatt med å holde Manhattanprosjektet hemmelig. Måten de gjorde dette på var enkel nok, redaktørene i over to tusen aviser over hele landet fikk brev om å unngå å omtale visse ting, og det virket aldeles utmerket. I en 'strictly confidential' note til redaktører og kringkastingsjefer skrev "Office of Censorship": *"Cooperation from the press and radio under this request has been excellent despite the fact that Japanese balloons are reaching the United States, Canada and Mexico in increasing number... There is no question that your refusal to broadcast information about these balloons has baffled the Japanese, annoyed and hin-*

dered them, and has been an important contribution to security". (Artikkel: "Jap Balloons Dropped Bombs on U.S. During World War II" av R.C.Mikesh, National Enquirer, July 28, 1968). Vi vet derfor at ballongene ved uhell slapp bomber både over Canada og Mexico, men på grunn av hemmeligholdelsen vil vi neppe noensinne få vite hvor mange som nådde det amerikanske kontinentet eller hvor store de totale skadene var.

Mer hemmelighetskremmeri

Japan som ble noe nervøs av atombombene overga seg i august 1945, "Office of Censorship" ble oppløst og oppsendelsen av fugo-ballonger tok slutt. Men nå hendte noe merkelig. Fugo-ballongene fortsatte å vise seg over de Forente Stater i årevis. Alle som har studert Forteaniske fenomener har hørt underlige rapporter om gamle aviser som plutselig har dalt ned fra klar himmel uten noen som helst antydning om hvor de har vært i de måneder eller år som har gått siden de ble utgitt. Lette ting kan nemlig flyte omkring i luften i hundre år før de faller ned i bakgården din.

Av de 9000 ballongene som japanerne sendte opp, er det rimelig å anta at mesteparten av dem havnet i havet og ble uskadeliggjort. Noen få av dem nådde Nordamerika, mens resten ble fanget i stratosfære-vindene der alle disse gamle avisene, hattene, froskene og isblokkene driver omkring.

Fra tid til annen faller de ned og setter grå hår i hodet på alle dem som ikke har hørt om denne hemmelige ballonginvasjonen.

Nesten et år etter at krigen sluttet dukket en ballong opp på grensen mellom Colorado og New Mexico ifølge Durango Chapbook av juli 1946:

"19 april 1946 rapporterte to menn at Navajo Lake var blitt bombet av en brun flygende gjenstand. De fortalte at en sølvfarget gjenstand var sluppet ned fra en brun kule. Like før den nådde vannflaten på innsjøen eksploderte den med flammer i alle retninger. Kulen økte farten og forsvant. Jetstrømmen som disse vindene i stratosfæren kalles, synes å ha ført mange ballonger på en kurvet

kurs fra Oregon til New Mexico. Tidlig i 1947 falt de fremdeles ned, rapportene om dem var sparsomme, men U.S. Army var åpenbart interessert. "To store brune papirballonger, den ene med juletreformede "istapper" hengende ned fra den ble funnet av campingturister nær Malheur Lake denne våren", står det i en kort notis i The West Oregonian av 27 september 1947. "Restene av en tredje ballong med et merkelig instrument under ble funnet i Klamath County (Oregon) i august. Personell fra hæren besøkte stedet og fjernet alle restene. Alle tre ballongene lot til å være håndlagte ifølge øyevitnene og de hadde merkelige tegn som liknet på orientalske inskripsjoner".

Et teppe av hemmeligholdelse fortsatte å beskytte offentligheten mot disse eksplosive ballongene, men i juli 1947 da flygende tallerkner kom på moten ble restene av en ballong funnet på en ranch i Lincoln County i New Mexico etter et voldsomt uvær. Lokale aviser skrev om funnet, og det ble omtalt av kringkastingstasjonene deromkring. Senere kom hæren og tok med seg restene som de hevdet bare var en "værballong". Hæren ønsket åpenbart fremdeles å holde hemmelig det de visste om fugo-ballongene. Helt til ut i 1950-årene var der faktisk få som noensinne hadde hørt om Fugo-prosjektet før en liten japansk trykksak om emnet ble offentliggjort.

Mye tyder på at fugo-ballongene fremdeles bombet New Mexico så sent som i 1949, fire år etter at krigen sluttet. I boken "Flying Saucers From Outer Space" fra 1953 beskriver Donald Keyhoe de "Red Spray Saucers" som ble sett nær Albuquerque og som gikk ned i en høyde av ca. 70 m, eksploderte og sendte ild i alle retninger. I 1957 skjedde der en mystisk eksplosjon over en Brasiliansk havstrand som sendte ut biter av magnesium, hovedingrediensen i brannbomber under krigen. Denne nedstyrtningen blir av mange fremdeles sett på som en tallerken-nedstyrtning. Det synes usannsynlig at en bombe som ble sendt opp i 1945 ville dukke opp i Brasil hele 12 år senere, men det er faktisk mulig.

Roswell Incident

Den militære hemmeligholdelsen virket så bra at hele Fugo-prosjektet ville ha blitt fullstendig

glemt om ikke et par av disse tingestene hadde slått ut strømmen i Hanford og blitt udødeliggjort i annalene om utviklingen av atombomben. Da U.S. Government Printing Office offentliggjorde rapporten fra Smithsonian Institution om fugo-ballongene i 1973, var det få historikere som tok noen notis av dette. I en bestselger *Behind the Flying Saucers* av Frank Scully blir New Mexico-hendelsen krydret med omtalen av døde "små menn", obduksjon av disse og andre fantasifulle beretninger. Selv om dette ble grundig tilbakevist senere, ble Frank Scullys historier en integrert del av tallerken-vitenskapen kjent under betegnelsen "the Roswell Incident". Skrekkhistorie-forfatteren Whitley Strieber besøkte Roswell i 1980-årene og sporet opp noen av øyenvitnene.

I et etterskrift til MAJESTIC gjentar han noen av vitnebeskrivelsene:

"Marcel begynte å beskrive hva han hadde funnet. Det var alle slags ting - små bjelker ca. 3/8" eller

1/2" i firkant med noen hieroglyfer på som ingen kunne finne ut av. Disse bjelkene så ut som balsatre og var av samme vekt, bortsett fra at de ikke var av tre i det hele tatt. De var svært harde, men fleksible og ville ikke brenne. Det var store mengder av en uvanlig pergamentliknende substans som var brun og usedvanlig sterk, og dessuten et stort antall biter av et metall som liknet tinnfolium, men som ikke var det. Senere fortalte 'Mac' Brazels datter at pergamentet tilsynelatende hadde blomster påtrykket".

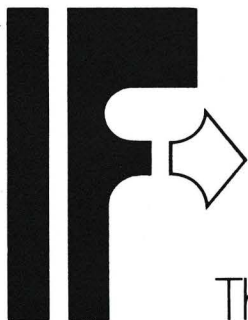
Striebers artikkel ble ikke den siste. Flere bøker og utallige magasinartikler har siden blitt publisert, inspirert av "the Roswell Incident". □

Kilde:

FATE Magazine, juni 1990.

Oversettelse:

Per A. Oseland.

The Bulletin of the Intruders Foundation

Volume 1, Number 1

Fall, 1989

Fra vår kontakt i USA, Jean-Luc Rivera, har vi fått tilsendt første nummer av IF - The Intruders Foundation's bulletin. Jean-Luc har i flere år vært tilknyttet gruppen rundt Budd Hopkins, som er mest kjent her hjemme for sitt arbeid med saker der bortføring av 4. grad har stått i sentrum. Denne gruppen, IF, har nå altså kommet med sitt eget tidsskrift - dessverre noe forsinket. Det er meningen at bladet vil komme ut med ujevne mellomrom - noen fast utgivelsesfrekvens er ikke angitt. Hvis noen skulle være interessert i å abonnere på bladet, og dermed samtidig bli medlem i organisasjonen, kan de sende USD 25.00 (sjekk eller "money order") til følgende adresse:

INTRUDERS FOUNDATION, P.O.Box 30233, New York, NY 10011, USA.

FILMANMELDELSE

Av Philip Mantle.

Communion - filmen

Filmatiseringen av boken ved samme navn. På norsk NÆRKONTAKT, skrevet av Whitley Strieber.

I hovedrollene: Christoffer Walken, Lindsay Course, Frances Sternhagen og Joel Carson.
Regi: Philippe Mora.

“Nærkontakt” ble utgitt med stive permer i februar 1986, solgte 255 000 eksemplarer og ble New York Times bestselger nummer en. Den holdt seg på listene i 15 uker.

I september 1987 kom boken ut i pocket-versjon og solgte over to millioner eksemplarer. Igjen ble den en New York Times bestselger og ble like godt på listene i hele 36 uker. Den selger fremdeles rundt 18 000 eksemplarer i måneden. Med slike referanser som nevnt ovenfor var det ikke rart at det ble film av “Nærkontakt”.

Den 20. september ble medlemmer fra IUN (Independent UFO Network) og UFO-Norge innbudt til en privat visning av filmen på Odeon kino i Leeds, Yorkshire av de engelske rettighetsinnehaverne Vestron UK, Ltd. Filmstjerne Christoffer Walken (Oscarvinner fra filmen Hjortejegeren) i hovedrollen som Whitley Strieber og Lindsay Course (Oscarnominert for sin rolle i filmen The Places of the Heart) som hans kone, Anne Strieber.

Hollywood er vel kjent for i de fleste tilfellene å gå for langt når det gjelder å gjenskape såkalte “sanne historier” på lerretet. Noen ganger lurar en på hva de ønsker å oppnå med slike filmer. Dokumentært verk, underholdning, eller kanskje en kombinasjon?

Med dette i tankene føler jeg at Whitley Strieber (som skrev filmmanuset) og Philippe Mora (regissør) fortjener honnør for å kjøre filmen inn i

en mindre sensasjonell, mer dokumentar-dramatisk retning. Dette bringer en mer autentisk følelse inn i filmen som sannelig har vært mangelfull i andre, lignende filmer.

“Nærkontakt” er, hvis du ikke allerede vet det, forfatteren Whitley Striebers nedtegnelser om hvordan han ved gjentatte anledninger blir bortført og undersøkt av fremmede vesener som han kaller “de fremmede”.

Christoffer Walken fremstiller Strieber i filmen, som bor i New York City sammen med sin kone Anne og sin sønn Andrew.

Under et besøk på hytta, som ligger avsides til i staten New York, ser familien noen underlige intense klare lys over eiendommen. De forklarer imidlertid disse lysene som drømmerier eller andre naturlige fenomener. Sammen med Strieberfamilien oppholder det seg to venner som blir så oppbragt av disse lysene at de forlanger å bli kjørt hjem allerede neste dag. Og så begynner historien.

Den første “observasjonen” blir etterfulgt av at Striebers humor forandres, han opplever “mareritt” hvor han ser merkelige vesener. Hans sønn Andrew snakker også om å bli bortført av “små blå doktorer”.

Av frykt for å miste forstanden, og for å redde sitt på dette tidspunkt kriserammede ekteskap, søker Strieber medisinsk hjelp. I løpet av kort tid kommer Strieber under behandling og blir hypnotisert av Dr. Janet Duffy (Frances Sternhagen). Under denne hypnosen og ved senere regresjoner kommer det frem at han er blitt bortført av de fremmede vesener, ikke bare en gang, men nærmest ved utallige anledninger. Det viser seg også at deres nærvær kan spores opp igjennom hele livet, allerede fra tidlige barneår.

For å gjøre en lang historie kort, så kommer Strieber til slutt til den konklusjon at han ikke holder på å bli gal, men at det er virkelige hen-

delser som finner sted. Filmen slutter med at Strieber begynner å skrive på boken som får navnet "Nærkontakt".

Denne filmen ligger så nær opp til boken som mulig, og vi skal vite at det dreier seg om en film som ikke hadde det helt store budsjettet. Imidlertid drar ikke filmen, som boken gjør det, noen konklusjoner om opphav, natur og mening angående de fremmede. Denne jordnære skildringen styrker bare den doku-dramatiske linjen filmen har lagt seg på.

Christoffer Walken gir et solid inntrykk som Whitley Strieber, likesom Lindsay Course gjør det som hans sympatiske hustru Anne.

En del av scenene inneholder elementer av intens spenning mens andre viser den bisarre naturen som ofte trer fram i bortføringssaker.

Spesialeffektene fungerte brukbart, men jeg sitter igjen med tanken på at de kunne blitt bedre uten at det skulle ha kostet millioner av dollar. Det lange tynne vesenet med store sorte øynene lignet for mye plastikk etter min mening.

Filmen er komplementert med musikk av Eric Clapton, som jeg ville likt å høre mer til.

Er filmen verdt å se?

Hvis du venter en film a la "Nærkontakt av Tredje Grad", så vil du bli skuffet. På den annen side, hvis du er villig til å se en film som kanskje antyder et alternativ til den vanlige ET-hypotesen i bortføringssaker, og hvis du er tilhenger av boken "Nærkontakt", så vil jeg si ja.

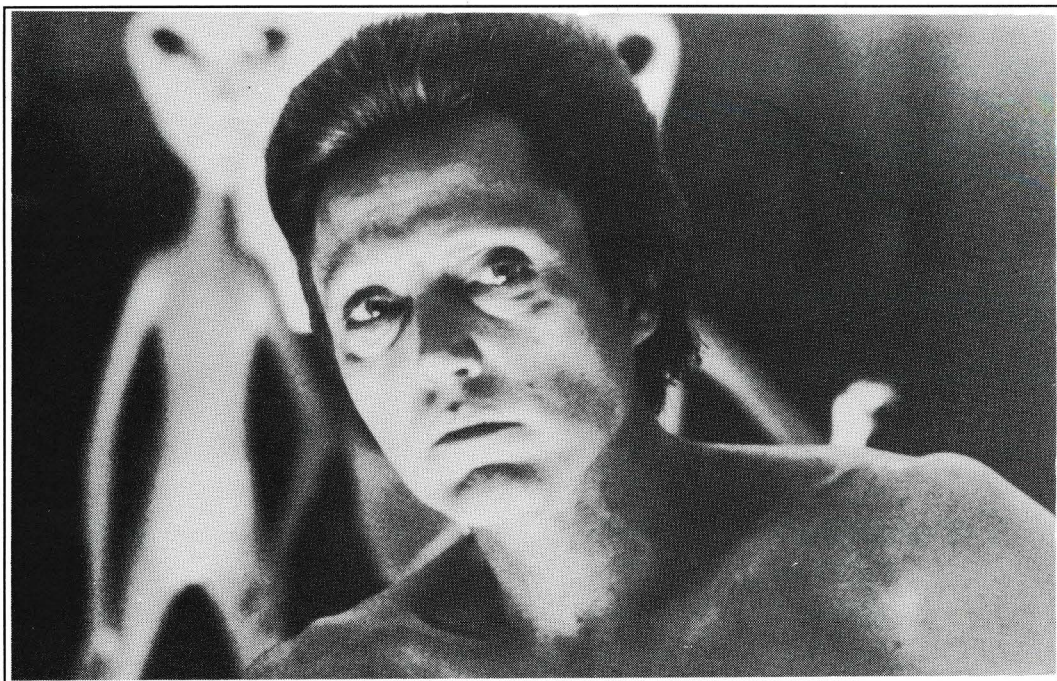
Etter å ha sagt dette vil jeg legge til at filmen kanskje kommer bedre til sin rett på en mindre skjerm enn på et stort kinolerret.

Filmen hadde premiere i London 12. oktober og videoen blir tilgjengelig i april 1991.

Anmeldt av Philip Mantle med hilsen til UFO-Norges medlemmer.

Oversettelse:

Odd-Gunnar Røed.

COMMUNION

47-27 Whitley Strieber (CHRISTOPHER WALKEN) wonders what will happen to him next, in this scene from "COMMUNION."

VI SELGER UT RESTLAGERET AV T-SKJORTER **KUN**

hvite

small,
medium

KR. 40,-

pr. stk.+Porto

UFO~RAMA,

gule

kun
Large

postgiro nr. :
0804 3243730

Boks 24,
3133 Duken

TING Å MERKE SEG

Redaksjonen tar gjerne imot artikler og innlegg til tidskriftet. Manus bør være maskinskrevet med dobbel linjeavstand. Hvis artikkelen ledsages av illustrasjoner (fotos og/eller tegninger), må disse være i svart/hvitt og av god kvalitet. Det må angis hvor i teksten man vil ha disse plassert sammen med eventuell bildetekst. En god rettskrivning er også viktig. Det tas forbehold om retting/for-korting av artikkelen fra redasjonens side.

Redaksjonen mottar gjerne utklipp fra norske eller utenlandske aviser og magasiner av interesse som mulig stoff for "UFO". Lesere som kan være villige til å oversette artikler fra andre språk, bes kontakte redaktøren.

HUSK VÅR INFORMASJONSFOLDER

Hjelp til å gjøre UFO-NORGE bedre kjent og skaffe flere medlemmer ved å sende/dele ut foldere. Skriv til vår kontaktadresse:

UFO-NORGE

Postboks 24

3133 Duken

Herfra kan du rekvirere foldere slik at de straks kan bli distribuert videre ut til mulige interesserte.

STØTTEFOND FOR UFO-NORGE!

Grupper og foreninger som forsøker å arbeide aktivt for en sak har alltid behov for midler, og UFO-NORGE er intet unntak. Vi har mange oppgaver i UFO-arbeidet som må utsettes pga. mangel på penger. Mye må gå av egne midler, men dette begrenser seg selv. Vi vet at mange av våre i og for seg meget interesserte medlemmer ikke har anledning til å arbeide aktivt selv. En måte som de likevel kan støtte saken på er å gi et beløp - stort eller lite - til UFO-NORGEs støttefond.

Benytt vårt postgironummer 3 07 08 10, merk talongen STØTTEFONDET og send beløpet til:

UFO-NORGE

Postboks 1155

5001 Bergen

HVIS DU SER ET UFO -

HVA GJØR DU DA?

Når man får øye på et ukjent flygende objekt, så er dette ofte et så fascinerende syn at man har lett for å glemme å legge merke til en del viktige ting - data som vil være av betydning. Derfor denne lille sjekk- og huskeliste:

- **TID** - Første observasjonstidspunkt og varighet.
- **STED** - Observasjonssted (nøyaktig), evt. ved krysspeiling.
- **KURS** - Objektets bevegelsesretning (kompasskurs).
- **HØYDE** - UFOets høyde over horisonten (vinkelgrader) ved observasjonens begynnelse og slutt.
- **UFOet** - Størrelse, form og farge, samt eventuelle detaljer. (Eks.: En ert holdt mellom tommel og pekefinger på strak arm dekker akkurat månen).
- **VÆR/FLY** - Merk deg vind og værforhold, samt evt. posisjon til sol/måne. Videre om det er fly/helikopter i nærheten under eller etter observasjonen.
- **VITNE(R)** - Gjør andre oppmerksomme på UFOet og noter om mulig deres navn og adresse.
- **FOTO** - Har du kamera med eller i nærheten, så glem ikke å bruke det - ta flere bilder og varier tid/blender.
- **KONTAKT** - Har du kjente i den retning objektet beveget seg mot, så ring og få disse til å være på utkikk. Derved får man flere vitner og muligheten for å plote objektets bane.
- **LANDING** - Observeres landing, må stedet oppsøkes snarest. Se etter spor og merker og fotografer. Merk stedet godt og gjerd inn om mulig. Kontakt avdelingsledelse og/eller rapportsentralen.
- **RAPPORT** - Rapport observasjonen snarest til avdelingsledelse og/eller rapportsentral - gjerne over telefon. Fyll ut rapportskjema og send snarest.
- **ANDRE** - Får du høre om andre personer UFO-observasjoner lokalt, så oppsøk vitne(r), undersøk og rapporter som nevnt over. Ha gjerne med informasjonsfoldere, og opptre vennlig og korrekt.